

TREZITI-VĂ!

ÎN INTERIORUL EUROPEI COMUNISTE

Iată o carte revelatoare din spatele „cortinei de fier”, relatată de un om de afaceri, neutru din punct de vedere politic

ISAIA VORBEȘTE DIN NOU

Să recapitulăm găsierea sulului din vechime al lui Isaia

VOR CÂȘTIGA BOMBARDIERELE URMĂTORUL RĂZBOI?

Această întrebare a ajuns în atenția publicului după cearta pentru unificarea armatei, forțelor aeriene și forțelor navale ale S.U.A.

UNDE HIBERNEAZĂ INSECTELE?

Cum supraviețuiesc viscolelor iernii milioanele de insecte din timpul verii?

22 ianuarie 1950

MISIUNEA ACESTEI REVISTE

Sursele de știri care vă pot ține treji la chestiunile vitale trebuie să fie libere de cenzură și interese egoiste. „Trezii-vă!” nu are restricții. Ea recunoaște faptele, le face față, este deschisă în fața realităților publice. Nu este legată de ambiții sau obligații politice; este nestingherită de agenți de publicitate; este nepărtinitoare față de crezurile tradiționale. Această revistă se păstrează liberă ca să-ți poată vorbi liber. Dar ea nu abuzează de libertate; își păstrează integritatea față de adevăr.

„Trezii-vă” folosește surse obișnuite de știri, dar nu este dependentă. Proprii ei corespondenți se află pe toate continentele, în sute de națiuni. Rapoartele ei necenzurate ajung la voi din cele patru colțuri ale pământului, prin aceste coloane. Punctul de vedere al acestei reviste nu este limitat, ci internațional. Ea este citită în multe națiuni, în multe limbi, de persoane de toate vârstele. În paginile ei sunt trecute în revistă multe domenii de cunoștină: guvernare, comerț, religie, istorie, geografie, știință, condiții sociale, minuni ale naturii, deoarece aria ei de acoperire este la fel de vastă precum pământul și la fel de înaltă precum cerurile.

„Trezii-vă” se dedică principiilor drepte, să demaște dușmani ascunși și pericole subtile, să apere libertatea pentru toți, să mângâie pe cei care plâng și să-i întărească pe cei deznădăjduți de eșecurile unei lumi delincvente, reflectând singura speranță pentru stabilirea unei drepte Lumi Noi.

Familiarizați-vă cu „Trezii-vă”! Rămîneți treji citind „Trezii-vă.”

CUPRINS

ÎN INTERIORUL EUROPEI COMUNISTE	2	FEMEI SILITOARE DIN BRAZILIA	20
PIAȚA NEAGRĂ A STATULUI	3	RELAXARE ȘI PLĂCERI NEVINOVATE	22
SUNT ANGAJAȚII MAI MULTUMITI ACUM?	4	VOR DISPĂREA ȘCOLILE PUBLICE?	23
LIPSĂ DE MATERII PRIME SI TRANZACȚII	5	UNDE HIBERNEAZĂ INSECTELE?	24
POLIȚIA SECRETĂ ȘI SPIONAJUL	7	SOMNOROȘII DIN BUGDOM	25
CUM POT OFERI AJUTOR STATELE UNITE ȘI NAȚIUNILE UNITE?	8	SUPRAVIEȚUIRE ÎN CELULA OU	26
ISAIA VORBEȘTE DIN NOU!	10	DOMNUL ORION – O FIINȚĂ CU VIITOR	27
DOVEZI DIN ANTICHITATE	11	OAMNII DE ȘTIINȚĂ PREZIC VIITORUL	28
VALOAREA SULULUI	13	“CUVÂNTUL TĂU ESTE ADEVARUL”	29
POTOLIREA SETII LUI ANTIGUA	13	VIN PLOILE PESTE GUATEMALA	33
VOR CĂȘTIGA BOMBARDIERELE URMATORUL RĂZBOI?	15	RETROPERSPECTIVĂ ASUPRA LUMII	36
TEORIILE ÎNALTE DOBORÂTE	16		

TREZITI-VA!

“Este timpul să vă treziți!” – Romani 13:1

22 ianuarie 1950 Nr. 2

ÎN INTERIORUL EUROPEI COMUNISTE

Relatat de corespondentul “Treziți-vă!” din Britania

Articolul următor este revelator. Este scris de un om de afaceri care este neutru față de planurile politicii care dezbină această lume. De aceea, raportul său nu face propagandă nici pentru Est, nici pentru Vest. Arată, pur și simplu, ce a văzut și a auzit acest om de afaceri, în călătoria sa recentă în Cehoslovacia și Yugoslavia. Raportul său, datat 18 octombrie, 1949 și oferit revistei *Treziți-vă!*, redă o privire de ansamblu imparțială din spatele „cortinei de fier”. Citiți-l pentru instruire!

„Încă mai sunteți proprietarul magazinului?”, am întrebat un domn din Praga. „Da, încă mai sunt”, a spus el, „dar sigur nu voi mai fi până la sfârșitul acestui an și poate chiar mâine, fără să fiu anunțat, va veni cineva să mă informeze că magazinul va deveni proprietatea statului și că îl vor lua în primire exact atunci”. „Dar veți primi o hârtie în care să se specifice valoarea bunurilor, nu?” „Da, dar aia nu valorează mai mult decât hârtia pe care este scrisă; nu vei primi nimic, niciodată.”

S-a uitat suspicios la un prieten ce venise cu mine, care se așezase într-un colț al

magazinului, și a zis pe o voce joasă, ce-i trăda neliniștea: „Cine este domnul care a venit cu dumneavoastră?” L-am asigurat că nu trebuia să se teamă că va fi trădat Gestapo-ului communist din țara lui.

Asta se întâmplă sau s-a întâmplat tuturor cetățenilor din Cehoslovacia care au avut o afacere, mare sau mică. A început cu marile fabrici, apoi au fost naționalizate din ce în ce mai multe afaceri private, până la 100 de muncitori, apoi până la 50, după aceea până la 10 și în cele din urmă restul, într-un ritm hotărât de nimic altceva decât de capacitatea

dispoziției guvernamentale și de partid. Dacă tu confecționezi încălțăminte și ai un angajat care confecționează încălțăminte, atunci îl exploatezi pe acest om și aparții clasei burghezo-capitaliste. În înțelegerea doctrinei comuniste tu nu ești „muncitor”, în consecință nu ai dreptul la cupoane pentru hrană și îmbrăcăminte. Fiind exploatator ai câștigat suficient, sau dacă pe afacerea ta nu a pus încă mâna organizația bolșevică, câștigi suficient ca să poți cumpăra pentru tine și familia ta lucrurile necesare de pe:

Piața neagră a statului

Pe acea piață neagră poți plăti de șase până la opt ori mai mult decât prețul real, preț fixat pentru marfa vândută fără cupoane. Această piață liberă a Statului este al doilea pas făcut pentru a lichida și ruina clasa burghezo-capitalistă. Primul pas a fost naționalizarea afacerilor private, indiferent de mărime și al doilea forțarea acestor persoane de a cheltui mijloacele pe care le mai dețineau pentru a procura necesitățile vieții, la prețuri care ar face să sară de bucurie inima oricărui dealer de pe piața neagră din țările necomuniste și care aduc sume mari de bani în visteria acestui stat communist.

Astfel, nu este de mirare că guvernul din Praga a putut anunța, în august sau septembrie, că Statul a avut un surplus de 16 bilioane (coroane cehe) Pentru comuniști aceasta este dovada unei abilități de guvernare extraordinară a conducătorilor comuniști din această țară și a excelenței doctrine Marxiste, dar nu este nimic „extraordinar” și „excelent”

când te gândești că acest surplus a fost luat pur și simplu de la zeci de mii de cetățeni ai acestei țări, naționalizându-le proprietatea, sau forțându-i să cumpere lucruri la prețuri care înseamnă un profit de 600 sau 700% pentru guvern

Dacă vrei să eviți ce este mai rău trebuie să-ți pregătești mintea să primești zâmbind acea dispoziție de a-ți naționaliza afacerea și astfel, dacă ești capabil să-l faci să creadă că tu crezi în justetea procedurii, că simpatizezi cu comunismul, că totul este spre binele oamenilor, în general, atunci poate te vor lăsa să-ți administrezi singur fosta afacere, dar ca angajat al Statului. Dar nu te afli într-o situație sigură, căci la scurt timp după, poate doar câteva luni, poți fi dat afară, așa cum ți-ai pierdut tu angajații, și te găsești pe stradă. Dacă ai ceva pus deoparte, poate vei trăi pentru o vreme fără să muncești la Stat, dar după cum o demonstrează evoluția lucrurilor din Cehoslovacia, potrivit dovezilor existente, oamenii de felul acesta sunt forțați din ce în ce mai mult să accepte să lucreze ce crede Statul că ar fi potrivit pentru ei: în minele de cărbune, în programul de construcții al Statului sau în minele de uraniu din Joachimsthal.

De vreme ce aceasta este „dictatura proletariatului”, se bucură acum proletariatul de condiții mai bune de viață, de standarde mai bune de viață sau de condiții mai bune de lucru? Doar comuniștii fanatici vor răspunde pozitiv și vor crede singuri declarații de felul celei de mai jos, scrisă cu litere mari, în patru limbi, pe o clădire din Praga: „Suntem fericiți să

trăim într-un timp fericit, când munca noastră are sens și ne conduce spre socialism. Dorim tuturor națiunilor lumii să ajungă să cunoască noul spirit al muncii, așa cum îl cunoaștem noi, și să înțeleagă noua idee despre democrație a oamenilor.”

Sunt oamenii mai mulțumiți acum?

Acești comuniști vor spune că acum fiecare angajat are posibilitatea de a ajunge la cea mai înaltă poziție, dacă este capabil. În luna septembrie guvernul a anunțat că „până acum 200 de angajați au devenit directori ai fabricilor naționalizate.” Dacă am avea posibilitatea să analizăm aceste cazuri am constata că acești oameni au devenit directori pentru că în primul rând au servit partidul communist, deși, este posibil, să fi arătat inițiativă și abilitate. În majoritatea cazurilor acești oameni se află la conducere deoarece se dorește acolo un comunist și doresc cele mai mari salarii pentru comuniști, dar cei care conduc într-adevăr sunt directorii tehnici și comerciali.

Pentru a avea o astfel de bază guvernul trebuie să creeze o clasă de beneficiari ai regimului care să-i cânte și să-l apere din motive egoiste. Ei admit câteva defecte și deficiențe și că acestea sunt temporare, spun ei, și susțin că acestea vin de pe urma fostului regim capitalist, că în scurt timp vor fi depășite iar socialismul se va dovedi a fi, dincolo de orice îndoială, calea ce va duce la comunism, care va fi cea mai înaltă formă de viață umană în comun, o societate fără clase, care va lucra la fericirea tuturor.

Comuniștii îți vor mai spune că este corect să aducă cu forța un astfel de regim asupra majorității oamenilor care nu-l doresc, pentru că nu știu ce este, și îl refuză doar din ignoranță. Prin urmare, pentru că totul este spre binele oamenilor, nu este nimic greșit să folosești forța ca să stabilești un astfel de sistem.

Dar muncitorul de rând constată cum condițiile de lucru se înrăutățesc din ce în ce mai mult, că trebuie să accepte fără să crâcnească lucrul împotriva căruia lupta în capitalism. Se așteaptă din ce în ce mai mult de la el. Normele se stabilesc pe baza performanțelor (reale sau pretinse) așa numiților „eroi ai muncii”, la care el nu poate ajunge, pur și simplu. În cazul acesta salariul îi este micșorat. Sunt cazuri când timpul de lucru se prelungește cu 20%, în vreme ce salariile sunt reduse cu același procent pentru cei care nu pot lucra după noile norme fixate de supraveghetorii comuniști sau bolșevici, până acolo că reducerile salariale totale pot ajunge la aproape 40%.

Astfel de metode aplicate angajaților din întreaga țară aduc bilioane în visteria Statului. Aceste norme noi nu vor fi acceptate niciodată în țările necomuniste, iar comuniștii din aceste țări ar plânge și ar protesta cu glas tare dacă s-ar face vreo încercare de a introduce în aceste țări capitaliste normele pe care frații lor comuniști le găsesc a fi spre binele oamenilor din țările conduse de ei. Ceea ce am spus mai sus se bazează pe declarațiile mai multor angajați, dintre care unii au lucrat

douăzeci de ani sau mai mult în acea meserie, și de la care se așteaptă acum să-și facă treaba într-un timp pe care ei îl consideră absolut imposibil. Se pare că supraveghetorii comuniști sunt puțin mai zeloși decât sunt capitaliștii în a încinge biciul pe spinarea angajatului. Nu există mulțumire!

Lipsă de materii prime și de tranzacții

Se spune că guvernul cehoslovac are mari dificultăți în importarea anumitor materii prime, care pot fi oferite în cantități suficiente și de calitate doar de Statele Unite și alte țări din Occident. Comuniștii sunt supărați din această cauză și spun că doar un război poate rezolva această problemă, că toată materia primă din lume este proprietatea tuturor oamenilor și că lumea capitalisă trebuie înlăturată, pentru ca „popoarele democratice să aibă liber acces la aceste bunuri necesare ” După ce lumea va deveni „o democrație a oamenilor” va fi abundență pentru toți. Problema este cu adevărat una foarte serioasă pentru aceste guverne comuniste și poate că, în cele din urmă, nu vor vedea o altă cale decât să încerce să cucerească „putreda lume capitalistă”.

Cehoslovacia depinde în mare măsură de comerț cu Occidentul. Lucrul acesta se poate observa atunci când vizitezi Târgul Internațional din Praga. Potrivit propriilor statistici ale autorităților de la Fair aproximativ 80% din producția de textile merge în țările din afara comunismului. În ziua când importatorii capitaliști ai acestor bunuri vor hotărî să boicoteze Cehoslovacia, o astfel de acțiune va

avea consecințe foarte grave asupra economiei naționale a acestei țări.

Se pare că deja comercianții străini au devenit mai puțin interesați de Cehoslovacia, ca furnizor, căci primăvara trecută au venit doar câțiva cumpărători din Anglia și în toamna aceasta anumite hoteluri unde stăteau de obicei străinii au avut mai puțini vizitatori decât primăvara trecută. În privința aceasta, Rusia nu va însemna o compensare, căci nu dorește să plătească prețul corect, iar cu banii lor nu pot cumpăra nimic din Statele Unite.

Așadar, situația este una sumbră. Că guvernul nu este liniștit se vede în prezentele acțiuni făcute în principal împotriva clasei de mijloc, potrivit rapoartelor din presă. Cum ar putea să se simtă în siguranță un guvern când știe că doar o minoritate îi este credincios, iar siguranța lui depinde doar de forțele armate pe care le conduce, poliția și miliția?

Și acum să mergem în:

Yugoslavia

Să vedem cum stau lucrurile în țara lui Tito! Sunt mulți oameni care cred că în Yugoslavia condițiile trebuie să fie mai bune, pentru simplul motiv că au apărut serioase neînțelegeri între Moscova și Belgrad. Mulți oameni consideră că datorită faptului că Tito se află în dezacord cu vecinii din Est se poate trage concluzia că el este un comunist „mai bun” decât foștii aliați. Realitatea este că Yugoslavia este cel mai rău stat polițienesc din toate țările de sub dictatura comunistă. Corespondentul dumneavoastră a vizitat majoritatea țărilor

comuniste și în nici una nu a găsit mai mulți agenți secreți, sau nu i s-a spus despre ei, ca în Yugoslavia.

Și de se sunt în conflict Rusia și Yugoslavia? Tito a fost de acord să primească instructori ruși pentru armata yugoslavă, dar Stalin a vrut să trimită nu doar instructori, ci și comandanți. Aceasta a stricat lucrurile. Belgradul nu dorea comandanți. Stalin a cerut ca instructorii sau comandanții lui să fie plătiți cu un salariu de 40.000 dinari pe lună (800\$), în timp ce funcționarii de același rang din Yugoslavia primesc doar 4.000 de dinari (80\$). Guvernul lui Tito a declarat că un astfel de tratament diferențiat era imposibil, căci era complet nedrept și avea să cauzeze probleme în armata yugoslavă. Rusia a vrut să trimită arme în Yugoslavia, dar când au sosit, s-a constatat că acestea nu erau de ultimă generație, că Rusia se folosise de oportunitatea de *a scăpa* de armament învechit la preț bun. Așa că Belgradul a dat de înțeleas Moscovei că dorea să cumpere arme rusești, dar nu pe cele vechi. Moscova a cerut Yugoslaviei să oprească industrializarea țării, ca Rusia să furnizeze bunuri finite, iar Yugoslavia materia primă. Tito nu a fost de acord cu acestea. Din acest motiv și din altele ruptura a devenit inevitabilă între cele două țări.

Guvernul yugoslav comunist dorea să rămână independent. Nu dorea tutelă rusă. Acest fapt a fost intolerabil pentru Stalin. Belgradul se dovedea astfel nerecunoscător. Orice țară eliberată de „armata roșie” contractase pentru o astfel de eliberare o

veșnică datorie de recunoștință față de Rusia Sovietică și pe baza acestui fapt Rusia consideră că merită să ceară practic orice de la sateliții ei; de exemplu, marfă la prețuri foarte mici, pentru anumite lucruri fabricate, la prețuri care sunt doar o treime din costul de producție. Belgradul a comis o crimă capitală împotriva Moscovei, așteptând și apoi cerând tratament egal în relațiile comerciale, ca o chestiune simplă de fair-play. Fostul ministru ungar al afacerilor externe, Laszlo Rajk, spânzurat pe 15 octombrie 1949, este un exemplu despre ce se poate întâmpla comunistilor care doresc să păstreze independența națională. Moscova cere ascultare absolută față de instrucțiunile și dorințele ei, și este vai de cei care deviază de la acestea.

Dezamăgirea lui Stalin față de Tito trebuie să fie cu atât mai mare cu cât orice persoană care știe să vorbească yugoslava confirmă faptul că Tito nu este yugoslav, ci ucrainean, sau rus alb, strecurat printre partizani în timpul războiului. Cineva spunea că Tito cel adevărat a fost un țăran lider din Croația, tot partizan, care a căzut în război. Astfel, Tito nu a arătat supunerea care se aștepta de la el.

Situația generală

Faptul că Yugoslavia a făcut front comun cu celelalte „democrații” până în primăvara lui 1948 nu a fost spre avantajul ei. În orice privință, este o țară săracă și deși a trebuit să caute în Occident după noi parteneri de afaceri, Tito a spus din nou că el și partidul său doreau să se alipească de

socialism și în cele din urmă să instaureze comunismul. Luând în considerare partidul, cu siguranță că ar fi greu pentru el să-și schimbe doctrina politică, fără să devină și el imposibil pentru tovarășii din partid; dar nu există nimic care să ateste faptul că Tito are o astfel de intenție.

Se spune că doar 10% din populație sunt comuniști. Dar, potrivit datelor oficiale, există o organizație politică generală, numită „frontul poporului”, cu 7,768,328 membri, dintr-un număr de votanți de 9.014.645. Este imposibil de spus cât de puternică este această organizație. Cu siguranță este dominată de comuniști.

În general, oamenii sunt sărăcăcios îmbrăcați. Lucrul acesta nu ne surprinde, atunci când ne gândim că un muncitor câștigă, în medie, pe lună 3.000 de dinari (60\$) și că prețurile bunurilor de larg consum sunt mai mari decât cele din Statele Unite. Puținii care au îmbrăcăminte potrivită sunt în general comuniști favorizați material sau persoane care fac parte din clasa burgheziei lichidată, ce aveau cândva o situație favorizată. „Muncitori” sunt doar cei ce muncesc la stat. În această privință situația este exact la fel ca în celelalte țări din Comunitatea comunistă. Clasa burghezo-capitalistă a fost lichidată sau este în curs de a fi lichidată, la fel cum a fost în Cehoslovacia și în celelalte țări din spatele „cortinei de fier”.

Dar nici „muncitorii” nu câștigă suficiente cupoane să cumpere necesitățile vieții la prețuri normale, prețuri care sunt

cumva mai mari decât cele din S.U.A. Chiar și muncitorii sunt forțați să-și cumpere o parte din hrană și îmbrăcăminte la prețul de pe piața neagră, prețuri fixate de guvern și care sunt de șase sau de opt ori mai mari decât prețurile normale. Astfel, o umbrelă din cel mai simplu material (se găsesc numai de acestea) costă 2.000 de dinari (40\$), o haină de calitate medie costă 10.000 de dinari (200\$), o cămașă care în America costă 2,50 \$, costă aici 700-800 dinari (14-16\$), o livră de grăsime 250 dinari (5\$), etc. Luați în considerare prețurile acestea (și chiar prețurile normale) și salariul lunar de 60 \$ și vă veți da seama că situația este foarte, foarte gravă.

Poliția secretă și spionajul

Dictatura partidului, ca cea din Rusia și din celelalte țări controlate de comuniști, necesită o poliție secretă omniprezentă, înarmată până în dinți. Agenții secreți se găsesc peste tot, în hoteluri, în trenuri, printre mulțimile de pe stradă, la cozile de la alimente, în general peste tot unde se adună lume. Sistemul de spionaj acoperă toată țara.

La orașe, fiecare casă cu mai multe familii are supraveghetorul ei comunist, a cărui datorie este să observe cine intră și cine iese din casă, în special persoanele ce nu locuiesc acolo. Cunosc exemple de acești supraveghetori comuniști care vor să știe cu cine au fost acești străini din casă și ce au făcut. Se poate întâmpla ca la câteva minute după ce ai început să vorbești cu cineva pe stradă să apară un agent secret în apropiere și să te asculte. În această situație, sigur îți

vezi de drum, în liniște. La Târgul Internațional din Zagreb stăteau fete în apropiere de exponatele străine, pentru a observa vizitatorii yugoslavi ce-i contactau pe reprezentanții străini.

Așadar, înainte de a-ți deschide gura, trebuie să te asiguri întotdeauna că nu te aude nimeni care te-ar putea trăda poliției secrete, căci dacă spui ceva rău la adresa partidului de guvernământ sau îți arăți nemulțumirea față de condițiile existente s-ar putea ca după câteva zile sau săptămâni să auzi bătând la ușa apartamentului pe cineva, după miezul nopții, și după ce deschizi, oamenii care au sunat să te invite să-i urmezi. Poate că nici nu-ți mai aduci aminte că ai făcut anumite declarații, sau unde le-ai făcut, sau poate că nu ai făcut-o cu intenția de a instiga împotriva guvernului, totuși vei fi dat pe mâna justiției comuniste, iar apropiații tăi nu vor ști nimic de tine pentru o vreme, unde ai fost dus, asta dacă vor afla vreodată despre tine.

Cum pot oferi ajutor Statele Unite și Națiunile Unite?

Dacă Statele Unite ar fi dorit să ajute Yugoslavia ar fi folosit o metodă folositoare, dacă, înainte de a oferi sprijin economic, ar fi cerut eliberarea tuturor prizonierilor politici și pe cei care zac în mizerabilele temnițe din Balcani, din motive de credință și conștiință. Comisia pentru Drepturile Omului a O.N.U. ar face, de asemenea, bine să ceară Yugoslaviei să inspecteze închisorile și lagărele de concentrare, pentru a vedea cu proprii ochi cum sunt călcate în picioare, în mod crud,

cele mai elementare drepturi ale omului. Dar nu există nimic în prezent care să arate că va fi pusă în vigoare o astfel de practică. Dacă Yugoslavia vrea ajutor din partea unchiului Sam, cu siguranță acesta din urmă se află în situația de a face ca acest ajutor să depindă de concesiuni din partea lui Tito, în sensul de a elibera victime nevinovate de justiția comunistă revoluționară.

Serviciul de muncă "voluntară"

Un alt lucru ce poate fi menționat despre dictatura din Yugoslavia este serviciul de muncă voluntară. Realitatea este că există foarte puțin voluntariat în privința aceasta. De la toată lumea se așteaptă să facă un serviciu voluntar, de minim două ore pe săptămână, sau 104 ore pe an, excepție făcând vârstnicii și persoanele cu dizabilități. Asta presupune strângerea resturilor, construirea de noi bulevarde, autostrăzi, linii de cale ferată, lucrări hidro-electrice. Oficial se spune că acest serviciu este voluntar, dar în realitate nu este. Dacă nu participi riști să nu primești cărbune sau lemn ca să-ți încălzești locuința, în timpul anotimpului rece, și desigur, ajungi în relații proaste cu partidul atotputernic.

Cele două ore pe săptămână trebuie să le faci după serviciul obișnuit. Liderii yugoslavi vor să-i facă pe străini să creadă că acest serviciu chiar este voluntar, și au avut succes, făcându-i chiar pe renumiți scriitori străini să publice articole de laudă la adresa „efortului voluntar național al poporului yugoslav”. De exemplu, astfel de declarații au fost făcute de Jean Cassou, binecunoscutul

scriitor francez, care pare a fi o persoană sinceră. Dar greșeala lui constă în faptul că n-ar fi trebuit să-și ia informația de la cercurile oficiale comuniste și să intervieveze omul de pe stradă, fără prezența agenților comuniști.

Scopul corespondentului vostru nu este nicidecum acela de a ascunde eforturile și performanțele realizate de poporul yugoslav, în fiecare domeniu național de activitate. Din contră, trebuie recunoscută voința guvernului yugoslav de a îmbunătăți situația economică și standardul social al oamenilor. Dar ce vrem să facem noi este să atragem atenția asupra faptului că nu este respectată libertatea oamenilor, că sunt folosite presiunea și forța pentru a realiza scopurile dorite, la fel ca pretutindeni unde este pus în practică Marxismul.

Un ultim lucru pe care dorim să-l menționăm, și care este comun tuturor națiunilor de sub dictatura comunistă, este glorificarea omului. Ateismul l-a detronat pe Dumnezeu și l-a zeificat pe om. Acest lucru se vede cel mai bine în persoana lui Stalin, pe

care ei îl numesc „liderul popoarelor”, „soarele popoarelor sovietice”

În sectoarele ruse ale țărilor din Comunitatea internațională comunistă se află postere urișe cu Stalin, iar de o parte și de alta a lui sunt fotografii cu personalități de al doilea rang din Rusia. Țările din acest bloc comunist, și Yugoslavia ca ex-satelit, imită într-o oarecare măsură această manie de a glorifica oameni muritori, de a atrage atenția oamenilor la „lucrurile mari” făcute de om, în felul acesta Diavolul încercând să-l scoată pe Atotputernicul Dumnezeu din ce în ce mai mult din mintea oamenilor. O astfel de detronare a Celui Prea Înalt de omul firav va precipita condamnarea acestor popoare.

Într-adevăr, este aproape Armagedonul, bătălia zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic, când va înceta toată asuprirea, prin distrugerea lumii lui Satan., și când oamenii cu bunăvoință se vor bucura pentru totdeauna de viață, cu libertate deplină pe pământ, sub glorioasa împărăție a lui Cristos, Prințul Păcii.

Isaia vorbește din nou

„Cel mai mare manuscris biblic descoperit în timpurile prezente!” „O descoperire fenomenală!” „Cea mai importantă descoperire făcută vreodată în manuscrisele Vechiului Testament!” Așa a fost întâmpinată recenta descoperire a unui sul din vechime al profeției lui Isaia și asta pe bună dreptate! Gândiți-vă, practic o copie completă a cărții lui Isaia, veche de mai bine de 2000 de ani, cu 1000 de ani mai veche decât orice manuscris ebraic descoperit până acum!

Nu este de mirare că acest sul neprețuit a fost pus sub stricta supraveghere a poliției, când a fost adus și pus înaintea camerelor de televiziune, pe 5 mai, 1949. Nu este de mirare că ziarele și revistele au vehiculat multe povestiri legate de descoperirea acestuia. Nu este de mirare că mii de oameni s-au aliniat ca să arunce o privire asupra lui, atunci când Biblioteca Congresului l-a pus la dispoziția publicului, pentru prima dată, pe 23 octombrie, lângă altarul Constituției Statelor Unite și a Declarației de independență.

În mintea celor care priveau acest sul sacru din antichitate erau multe emoții de tot

felul, interese, sentimente și întrebări. Unii vroiau să știe cum i se putea determina vechimea, cum se putea demonstra autenticitatea și că nu era un fals, cât este de valoros, și dacă diferă mult de cartea lui Isaia din Biblia noastră. Alții vroiau să știe cum fusese păstrat, unde a fost găsit și cine l-a găsit. Alții erau mai interesați de sulul actual, de mărimea lui, de neregulile și particularitățile scrierii acestuia. La unele întrebări se poate răspunde cu ușurință, altele necesită mai mult timp pentru explicații.

Sulul, în întregime, este alcătuit din 17 bucăți de pergament, cusute laolaltă, formând o bucată lungă de 23 picioare și jumătate. Bucățile de pergament variază în culoare, de la bronz auriu până aal maron închis și în lungime, de la 10 la 25 inch. Bucățile scurte de pergament au o scriere pe două coloane, cele lungi pe patru coloane și o medie de 29 rânduri pe coloană. Cu puține excepții, cuvintele sunt împărțite cu atenție, ceea ce îl deosebește de manuscrisele grecești. Cu toate acestea, frazele nu sunt tot timpul despărțite, iar împărțirea în paragrafe este inexactă. Deoarece întreg sulul se află într-o stare excelentă și având în vedere vechimea, asta îi face pe oameni să se intereseze unde și cum a fost păstrat și cum a fost descoperit.

Povestea ajunge până într-un punct, pe țărmul de nord-vest al Mării Moarte, în Palestina, la aproximativ 10 mile la sud de Ierihon. În primăvara anului 1947, o capră cu instinct de cățărare și-a condus păstorul beduin lângă o stâncă și lângă intrarea

îngustă a unei peșteri ce nu se vedea de pe câmpia de jos. Marcând locul, beduinul arab s-a întors mai târziu cu cineva pentru a cerceta peștera. În interiorul cu lumină slabă ei au observat vase de pământ închise – poate conțineau comori ascunse, gândeau ei. După ce le-au spart, în loc să găsească aur sau bijuterii prețioase, spre uimirea lor, au găsit mai multe suluri vechi de piele, rulate, cu mult mai valoroase decât greutatea lor în aur, dacă ar fi știut ei. Dezamăgiți cumva, s-au gândit că poate le va cumpăra cineva și ca adevărații fii ai deșertului, au împărțit comoara și au plecat în oraș.

Unul dintre beduinii norocului și-a dus comoara la muzeul Universității Ebraice din Ierusalim, în vreme ce celălalt, crezând că ciudata scriere pe care nu știa s-o citească este siriană, s-a dus la un dealer de antichități din Bethleem. În cele din urmă, Mar Athanasius Y. Samuel, arhiepiscopul sirian al mânăstirii ortodoxe St. Mark, din Ierusalim, a cumpărat aceste suluri din urmă, printre ele aflându-se și sulul lui Isaia, deși arhiepiscopul n-a știut. De fapt, nimeni nu era sigur de ce conțineau aceste suluri, până când au fost duse la Școala Americană de Descoperiri din Orient, din Ierusalim, pe 19 februarie, 1948, unde directorul școlii, Dr. John C. Trever, a fost suficient de isteț să recunoască unul din suluri ca fiind profeția lui Isaia. După aceea au fost identificate celelalte suluri ca fiind un comentariu despre cartea lui Habacuc, un document sectar al unei secte rabinice și o scriere apocrifă în aramaică, numită Cartea lui Lameh.

Cu toate acestea, arhiepiscopul a aflat ce sul valoros deținea doar după ce i-au fost trimise profesorului W. F. Albright, de la Universitatea Johns Hopkins, copii fotografiate ale sulului lui Isaia, Ca răspuns, Albright a scris: „Cele mai calde salutări pentru cel mai mare manuscris descoperit în timpurile prezente! Nu este nici o îndoială în mintea mea că scrierea este mai veche decât cea a Papirului Nash. ... Măgândesc la o dată în jurul anului 100 î.C. ... Ce descoperire absolut incredibilă! Și, din fericire, nu există nici cea mai mică îndoială în lume despre autenticitatea manuscrisului!” Aceasta a fost prima impresie a lui Albright. Mai târziu, a împins data manuscrisului până „în a doua jumătate a secolului al doilea î. C.” Alți erudiți sugerează o dată cu 50 de ani mai devreme decât aceasta.

Dovezi din antichitate

Așa cum era de așteptat, unii trag la îndoială venerabila vârstă a sulurilor, spunând că este imposibil ca pergamentul să reziste 2000 de ani. Printre critici se află Zeitlin, de la Colegiul Dropsie și Lacheman, de la Colegiul Wellesley. Dar pentru fiecare persoană care se îndoiește există mai multe persoane respectabile care cred. În afară de Trever și Albright, oameni de renume în domeniile arheologiei și paleografiei, precum profesorii: H. L. Ginsberg și Saul Lieberman, de la Seminarul Teologic Evreiesc, Dr. S. A. Birnbaum, de la Școala de Studii Orientale, Universitatea din Londra și profesorul E.I.Sukenik, de la Univsersitatea Ebraică din Ierusalim, toți sunt de acord că scrierea sulului aparține primului sau celui de-al

doilea secol înainte de nașterea lui Cristos. Criticii au întrebat: Unde este această peșteră? A cercetat-o vreun arheolog demn de încredere? Unde sunt vasele în care se presupune că au fost găsite sulurile? Bune întrebări!

Cu ajutorul Legiunii Arabe s-a organizat o expediție, pentru a da răspunsuri la aceste întrebări, iar în prima parte a anului 1949 s-au făcut cercetări și s-a găsit peștera, cunoscută acum ca Ain Feshkha. G.L.Harding, principalul custode al antichităților, din Regatul Hașemit al Iordaniei, (odinioară Transiordania) și Pere R. De Vaux, director al Școlii Franceze de Arheologie din Ierusalim, ajutat de alți oameni de știință, au continuat lucrul, cercetând resturile peșterii cu bricege. Acolo au găsit o cantitate extraordinară de dovezi, îndepărtând orice îndoială în ce privește vârsta sulurilor. Au găsit bucăți de pânză cu care au fost înfășurate sulurile. S-a găsit un număr mic de fragmente de papirus, alături de 250 fragmente de suluri de piele, unele fiind identificate că aparțineau sulurilor din Biblie de la Geneza, Levitic, Deuteronomul, Judecători și Daniel. Fragmentul din Levitic este chiar mai vechi decât sulul lui Isaia, posibil scris în prima parte a secolului al patrulea î.C., ceea ce-l face de departe *cel mai vechi* manuscris biblic descoperit până acum.

Aceste fragmente au fost importante în stabilirea datei sulului lui Isaia, deoarece scrierea era din aceeași perioadă, fiind scris de mai multe mâini, astfel înlăturând acuzația că sulul lui Isaia este un fals și o păcăleală din Evul Mediu. Potrivit Dr. H. J.

Plenderleith, de la British Museum, analizele chimice, cu cerneală, de pe fragmente au mai arătat că pigmentul folosit a fost carbon, nu fier, și aparținea perioadei greco-romane din primul și al doilea secol î.C.

Dovada copleșitoare a autenticității sulurilor a fost găsită în uriașa cantitate de fragmente de lut, recuperate din peșteră. Vasele trebuie să fi fost din aceeași perioadă cu sulurile, căci nici cel mai bun falsificator nu ar fi găsit atât de multe vase din antichitate în care să depoziteze sulurile. Potrivit lui Harding, și toți arheologii care le-au văzut sunt de acord, vasele de lut din peșteră aparțin „perioadei eleniste din urmă – secolul al doilea sau cel puțin primul secol î.C.

La origine trebuie să fi fost vreo 40 de vase, fiecare având un picior diametru și două picioare adâncime, putând să adăpostească mai multe suluri. Deci, trebuie să fi fost depozitată acolo o întreagă bibliotecă, de cel puțin 200 de suluri. Dar faptul că s-au găsit așa de multe vase și atât de puține suluri, ridică întrebarea: „Ce s-a întâmplat cu celelalte?” Bazat pe dovezi circumstanțiale, s-a sugerat că Origen, care a trăit între anii 185-254 d.C. sau o altă persoană din acea vreme, a trecut prin peșteră și a luat biblioteca, lăsând în urmă câteva exemplare (vreo 17 găsite până acum), la care se meditează în acest secol al douăzecilea. În peșteră s-au mai găsit o lampă romană și o parte dintr-o oală de gătit din secolul al treilea A.D. Majoritatea fragmentelor din vasele de lut au o vechime de sute de ani. Chiar Origen spune că a primit

niște suluri prin anul 217, dintr-un loc de lângă Ierihon, care erau înfășurate în pânză și puse în vase de lut. Pe acestea le-a folosit în faimoasa lui *Hexapla* Bibliei. Și alți părinți ai bisericii, precum: Eusebiu, Ieronim și Epifan, menționează același lucru.

Valoarea Sulului

Care este valoarea acestui sul al lui Isaia, din vechime? Fiind cu o mie de ani mai vechi decât Codexul de la Leningrad, scris în anul 916 A.D., erudiții în limbaj, care în cea mai mare parte sunt „înalți critici”, au fost uimiți să constate că în afară de diferite variații de pronunție, un punct minor, după

cum o recunosc ei, acest sul este identic cu Textul masoretic acceptat, din care au fost făcute traduceri ale Bibliei noastre. Din cerneala antică a acestui sul, profetul inspirat Isaia vorbește, cu toată măreția și elocvența celor 27 de secole trecute, declarând: „Iarba verde se usucă, floarea se ofilește, dar cuvântul Dumnezeului nostru va dăinui veșnic!” (Isaia 40:8). Ce asigurare în aceste cuvinte! La mult timp după ce Armagedonul va distruge Constituția și Declarația de Independență, păstrate acum cu atâta grijă, și alte documente ale oamenilor, Cuvântul Dumnezeului nostru Iehova va rămâne justificat în viitoarea lume nouă a dreptății!

Potolirea setii lui Antigua

De la corespondentul „*Trezii-vă!*” din Antigua

Situat între apele Atlanticului de Nord și albastrul Caraibelor, se află grupul Insulelor Leeward, dintre care una se numește Antigua, care înseamnă „fără apă”. Acesta este numele pe care Columb l-a pus acestei insule micuțe, de 108 mile pătrate, și pe bună dreptate, căci acesta este un ținut fără râuri, cu puține izvoare. Chiar și cursurile de apă existente nu sunt altceva decât șanțuri formate prin eroziune, în urma căderilor de apă din anotimpul ploios, din iulie până în octombrie. În lungul anotimp secetos, din noiembrie până în iunie, majoritatea acestor cursuri de apă seacă.

Lipsa acestui prețios fluid susținător de viață, numit „apă”, din această insulă, este cauzată de faptul că dealurile nu sunt suficient de înalte. Majoritatea sunt mai mici de 1000 picioare în înălțime, în vreme ce cel mai înalt, de 1300 picioare, este cu 700 picioare mai mic, pentru a putea capta umezeala de la norii plini de apă de deasupra. În consecință, prețioasa încărcătură de apă din nori trece pe lângă insulă și se revarsă peste insulele învecinate, cu altitudine mai mare – St. Kitts, Montserrat, Dominica și St. Lucia – în vreme ce însetata și dezamăgita insulă Antigua privește neajutorată spre cer și se întrebă de ce norii ei sunt așa de nemiloși și indiferenți la nevoile ei.

Unul din lucrurile cele mai grave este căderea anuală de ploi de 44 sau 45 inch. Înainte să fie captat sau folosit, 95% din lichidul care potolește setea se întoarce rapid în rezervorul mărilor sărate, care nu se mulțumește niciodată. Atunci când plouă, tot ce poate să facă populația însetată este să umple vasele și să gândească ce minunat ar fi dacă ar avea mai multe vase de umplut.

Într-adevăr, este destul de supărător că în această eră avansată există o astfel de stare dezastruoasă. Da, ingineria ar putea remedia această situație dureroasă, în mare măsură, nu făcând să plouă atunci când vrea omul, ci păstrând apa care cade pentru întrebuințări viitoare. Că acest lucru este posibil, este demonstrat de câteva rezervoare care au fost construite deja. Există un rezervor numit Body Ponds, aflat la aproape 8 mile distanță de capitala St. John, două lacuri cu o mare capacitate, plus câteva izvoare care au fost forate în 1923, dar acestea sunt insuficiente pentru populația mereu crescândă, ce acum numără aproximativ 35.000 locuitori. Dacă ar fi construite mai multe bazine din ciment și ar fi echipate cu stații moderne de pompare, s-ar putea face față foarte bine la necesitățile oamenilor și ale animalelor.

Un motiv pentru care astfel de îmbunătățiri moderne se derulează încet este că e nevoie de mulți bani să instalezi un sistem modern de apă. Un alt motiv este că însăși autoritățile, conducătorii și clasele mai înstărite, nu suferă precum oamenii obișnuiți, pentru că aceștia au rezervoare proprii, pe care le folosesc în timp de lipsă și

secetă. Clasele sărace sunt victime greu apăsate, căci trebuie să parcurgă distanțe lungi ca să ajungă la un izvor, care, probabil, până acum, este doar un firicel de apă, și acolo ei iau apă pentru familia lor, în vasele pe care le au. O sarcină istovitoare!

În timpurile lipsei de apă acești oameni smeriți mai au o altă problemă, în afară de a căra apă pentru ei și animalele lor. Ei au o mare problemă cu respectul de sine, care cere ca ei să se spele și să-și spele hainele. Așadar, în aceleași firicele de apă din care încearcă să-și potolească setea, ei spală și hainele familiei.

Aceste condiții nu sunt ceva nou pentru locuitorii din Antigua. În secolele trecute ei au dus lipsă de apă, de exemplu în fatalul an 1833, când a fost adusă apă din insulele învecinate și a fost vândută la prețuri exorbitante. În anul 1837 au pierit de sete 5000 de animale, iar viața oamenilor a fost pusă în pericol, înainte să vină ajutorul.

Până de curând, oamenii buni ai acestei insule „fără apă” au suferit de un alt fel de lipsă de apă, nu „sete de apă, ci după auzirea cuvintelor lui Iehova”. (Amos 8:11, A.S.V.) *Ei au strigat la Dumnezeu, El le-a răspuns la rugăciuni și și-a trimis martorii credincioși în acest colț uscat al Creștinătății. Aceștia au adus revărsări de ploaie înviorătoare de la Domnul, „ape vii”, din care oricine va bea nu-i va mai fi sete. (Ioan 4:11-14). „Pământul ars de căldură se va preface într-un iaz cu trestii, iar pământul însetat, în izvoare de apă”, când profeția se va împlini complet, în lumea nouă – Isaia 35:7.*

VOR CÂȘTIGA BOMBARDIERELE

URMĂTORUL RĂZBOI

Această întrebare este dezbătută din ce în ce mai mult. În fabrici, la birouri, acasă, în cluburi și baruri pline de fum, pe străzi, bărbații și femeile discută dacă bombardierele singure vor câștiga un posibil război cu Rusia. Interesul lor pentru acest subiect a fost stârnit de recenta ceartă aprinsă pe unificarea armatei U.S.A cu forțele navale și forțele aeriene. Deci, va fi necesară o trecere în revistă pentru luminarea omului de rând, despre acest război deschis între părțile „de aramă” ale departamentului de război, cu privire la eficacitatea pusă la îndoială a bombardierelor strategice.

Primăvara trecută, când a demisionat secretarul Departamentului Apărării, pro forțe navale, a fost înlocuit de Louis A. Johnson, un susținător al forțelor aeriene. Unul din primele acte ale lui Johnson, în noua lui poziție, a fost oprirea construirii unei aeronave de 65 tone. Acesta a fost însoțit de comandarea altor bombardiere B-36, acele uriașe bombardiere intercontinentale de 135 tone. Într-un timp erau comandate 100 de B-36, dar în 1948 forțele aeriene au redus producția la 50 sau 60, pe motiv că de la ele erau așteptări mai mici decât de la armele de atac. Dar când Johnson s-a mutat la Pentagon el nu doar a anulat acel ordin, nici nu a reluat ordinul oficial de 100 B-36, ci a crescut ordinul la 170 bucăți. Așa cum a observat un comentator: „Doar ieri se discuta despre B-36 ca de o țintă ușoară.

Astăzi sunt lăudate că au viteza unei păsări colibri și puterea unui vultur.”

Bombardierele B-29, bombardierul „minune” de anul trecut, costă fiecare o jumătate de milion de dolari, în timp ce bombardierul B-36, cu părțile de rezervă, costă 4 milioane dolari fiecare. Anularea unei aeronave, făcută de către Johnson, în interesul economiei, și apoi comandarea dintr-o dată a unui B-36, în valoare de o jumătate de milion de dolari, nu are nici un sens, așa că cineva a început să investigheze să afle cine are de câștigat de pe urma acestei schimbări de tactică. Răspunsul este compania care construiește bombardierele. Și cine este această companie? Consolidated Vultee Aircraft Company! Dar asta este compania la care Johnson a fost director și reprezentant legal până în urmă cu câțiva timp să ajungă secretar al ministerului Apărării!

Ceva neobișnuit? Nu, după standardul de astăzi al politicii, căci astfel de lucruri sunt atât de comune, încât nu mai pot fi considerate ceva „neobișnuit!” Johnson a fost omul responsabil pentru strângerea a 1.500.000 \$, în anul 1948, pentru a-l pune înapoi la Casa Albă pe Truman, iar cel care a contribuit cel mai mult la acele fonduri a fost o persoană pe nume Floyd Odlum, care

deține controlul în Consolidated Vultee Company.

Oricum, această mișcare din partea lui Johnson a eșuat să convingă mulți oameni că B-36 este puternic așa cum se presupune că este. Cu toate acestea, forțele aeriene au aplaudat mișcarea din rășputeri. Acei băieți din înălțimi care bombardează sunt vânduți teoriei despre război a lui Douhet, care susține ideea de bombardare în masă a orașelor, ca mijloc de a demoraliza populația civilă a dușmanului și de a-l face incapabil să lupte pe motiv că i-au fost distruse fabricile.

O astfel de bombardare în masă, în limbaj militarist, se numește bombardare *strategică*, opusă bombardării *tactice*, aceasta din urmă având de a face cu oferirea de suport aerian forțelor terestre, apărarea bazelor, furnizarea de legături din aer, hărțuirea dușmanului lovind în forțele lui care înaintază, linii de comunicare și depozite de alimentare. Bombardarea *strategică*, nu cea tactică, este „inima atacului aerian”, care se presupune a fi factorul principal spre câștigarea următorului război, potrivit secretarului Forțelor Aeriene, W. Stuart Symington.

Planuri pe hârtie pentru următorul război

Referitor la eficacitatea acestor bombardări și abilitatea de a lovi dușmanul din aer, se pare că nu există îndoieli în mintea celor din forțele aeriene. Ei arată spre ultimul

război cu glorie și mândrie: „Cum au bombardat germanii Britania; cum au fost trimise spre Germania bombardiere britanice de noapte, val după val, cum au trimis mărețele flote ale fortăreței americane bombardiere, cu precizie, pe timp de zi. Ei amintesc în mod entuziast de elicopterul din Berlin trimis non-stop pentru a trimite provizii, ca exemplu de abilitate a aviației.

Ei vorbesc într-una de multele progrese făcute după război în descoperiri și dezvoltări ale aeronauticii, printre acestea fiind perfectarea unor aparate de zbor non-stop. Ei se laudă că bombardierele intercontinentale, cu rază lungă de acțiune sunt capabile acum să zboare spre orice loc de pe pământ, să-și lanseze acolo încărcătura de 10.000 pounds și să se întoarcă în Statele Unite, fără să folosească baze străine. Apoi mai sunt și bombele atomice, noi și îmbunătățite, menite să aducă distrugere și moarte indescriptibil mai mari decât orice a fost aruncat împotriva dușmanului în ultimul război.

Deși experții militari nu afirmă direct că aceste progrese făcute în știința bombardării pot câștiga următorul război în mintea oamenilor greșit informați, și prea entuziasmați, este creată impresia că numai câteva escadrile de bombe atomice B-36 lansate asupra instalațiilor industriale din Rusia o vor pune la pământ în primele ore ale următorului război.

Descriind cum va fi purtat următorul război, susținătorii bombardării în masă a orașelor din Rusia se laudă că misiunile de

noapte cu B-36 vor zbura la o altitudine de 40.000 picioare, nu vor fi atinse de alte avioane de luptă, vor deține suficiente arme încât să nu mai aibă nevoie de avioane însoțitoare, nu vor putea fi detectate de echipamente radar, își vor lansa bombele atomice cu o precizie la fel de mare ca bombardierile medii din ultimul război, vor zbura non-stop spre centrul Rusiei și se vor întoarce. Între timp, folosesc stocul de bombe atomice, și, cred ei, „marele urs roșu” va fi pus la pământ, dacă nu în întregime, cel puțin va fi așa de amețit încât va fi o misiune ușoară pentru trupele terestre să distrugă orice rezistență.

Necruțător și brutal? Este imorală, sălbatică și crudă distrugerea civililor necombatanți și inocenți? Cu siguranță! Dar militariștii care pun la cale un astfel de război scot din decor toate principiile morale. Pentru ei războiul este război. „Din punct de vedere militar orice pagubă pe care o poți aduce potențialului de război al unei națiuni și orice pagubă mare pe care o poți aduce moralului acelei națiuni contribuie la victorie. ... Planurile militare trebuie să aibă ca scop victoria. Nu există premiul al doilea pentru celălalt. În ce mă privește, războiul este imoral”, spune principalul militarist al acestei țări, Gen. Omar N. Bradley; la care secretarul Forțelor Aeriene, Symington, adaugă: „Nu văd diferența între a încerca să oprești un om de la a face la strung o bombă pentru a ne ataca și a opri un soldat. ... Dacă civilii vor fi distruși, prefer să fie uciși civilii lor (ai dușmanului) decât ai noștri.” și va fi nevoie de mai mult decât de o rezolvare americană să prindă acea linie.

Din majoritatea liniilor de cale ferată, unele fiind de gabarit mic, este folosită cea cu aburi, de modă veche, numită de brazilieni „Maria Fumaca” (Smoky Mary) Ea nu-și dezmente numele. Priviți-o cum vine, împrăștiind în toate părțile un abur șuierător și lăsând în urmă nori de fum negru și funingine, ce se pune peste tot. Există, bineînțeles, și trenuri cu motoare diesel, ce iau locul celor cu aburi între Rio și Sao Paulo, o parte din linie fiind electrificată. Orarul trenurilor pe majoritatea liniilor nu înseamnă prea mult și nu este ceva neobișnuit ca un tren să ajungă cu câteva ore întârziere. Călătoria la clasa întâi este asemănătoare cu o călătorie la clasa a doua în Statele Unite, iar călătoria la clasa a doua oferă obișnuitul scaun de tramvai. Ca majoritatea mijloacelor de transport din Brazilia, trenurile sunt mereu supraaglomerate, iar femeile vor călători o noapte întreagă stând adesea în picioare, cu copiii în brațe. Totuși, este mai bine și mai rapid, decât să călătorești pe cal sau cu camionul, așa cum fac mulți, ori cu un căruțaș, căci aici călătoria cu animalele este ceva obișnuit. Alții preferă să meargă pe jos decât să ia trenul. Unii *caipiras* (țărani) se sperie de călătoria cu trenul și preferă să meargă pe jos mulți kilometri, adesea având pe cap o încărcătură.

„Jardineiras”

Și autobuzele ajută la deplasarea dintr-un loc în altul. Autobuzele din oraș sunt acceptabile, unele moderne fiind importate, dar *jardineira* din interior este un adevărat miracol, observând cum merg aceste hârburi

dărâmate. În ele stai așezat pe bănci de lemn joase, aproape de podea, cu genunchii chirciți. Lipsa telescoapelor care preia șocul, la aceste capcane zgomotoase, înseamnă că pasagerul trebuie să preia toate șocurile. De obicei nu sunt ferestre și singura protecție plâpândă împotriva ploii torențiale este o bucată de pânză care are rolul de a aduna toate picăturile de ploaie într-un șuvoi care îți curge în încălțăminte sau îți curge toată apa pe gât de la draperia vecinului.

În multe părți ale statelor Sao Paulo și Parana pământul este roșu și fertil, care este ca o pudră atunci când este uscat și pătează hainele și corpul, iar când este ud se lipește de încălțăminte și acestea devin de mărimea și greutatea proverbiale a unei pietre de moară. *Jardineira* derapează pe acest lut roșu mai rău decât pe gheață și observi adesea mașina derapând pe marginea acestor drumuri murdare, aruncând noroi pe toți copacii de pe margine, ajungând, în cele din urmă, într-un șanț. Atunci toți pasagerii trebuie să coboare și să împingă autobuzul din lutul roșu și cleios, pe o ploaie torențială și cu mult noroi atârând de fiecare pantof.

Podurile lipsesc destul de des și singurul mijloc de a traversa râuri sau cursuri de apă este cu ajutorul plutei. De obicei acestea sunt suficient de mari încât să țină un autobuz sau un camion. Un cablu de o parte și de alta țin pluta să nu plutească în aval, iar forța celor doi oameni care trag de cablu este suficientă să ajute pluta să treacă pe malul celălalt.

Trenul cu cablu

O să menționăm un alt lucru interesant în călătoria prin Brazilia. Este vorba despre proiectul ingineresc ce are în vedere întinderea unei linii de cale ferată de la portul Santos la Sao Paulo, prin munți, „Serra do Mar”. Trenul poate să urce 800 metri (2625 picioare) pe o distanță scurtă de 10 kilometri (aproape 6 mile), să traverseze munții și să continue până în Sao Paulo. Șmecheria s-a făcut cu locomotive prevăzute cu frâne speciale și cabluri și cu un aranjament de rampă, după cum urmează:

O locomotivă obișnuită trage toate vagoanele trenului până la prima oprire a celor cinci planuri înclinate. Trenul este împărțit apoi în mai multe secțiuni cu vagoane, fiecare secțiune fiind apoi atașată la o locomotivă specială numită „loco brake”, (brake -frână), cu frână și ambreiaj puternice, construite pentru siguranță pe drumuri înclinate și prevăzute cu cârlige pentru urgență, ce pot fi folosite. Acest motor *loko-brake* funcționează alături de un cablu, deasupra liniei ferate, ce ține până la următoarea oprire și înapoi. La această oprire de sus un alt tren așteaptă să coboare, și acesta fiind atașat la același cablu. Astfel, în timp ce un tren urcă cu ajutorul cablului în mișcare, celălalt coboară, iar greutatea celor două trenuri se echilibrează. La oprirea de sus *loko-brake*-ul se desprinde de cablu și se prinde de următorul cablu, repetând același proces până când trenul ajunge la al cincilea plan înclinat și este atașat din nou la o locomotivă obișnuită cu abur, gata să ajungă

în orașul plin de viață Sao Paulo, Chicago al Braziliei.

Secțiunile de tren se urmează una pe alta, la interval de nouă minute, timp necesar să ajungă de la un nivel la altul. Pericolul ca aceste cabluri să se rupă este mic, deoarece sunt cu adevărat cabluri puternice, împletite, cu un diametru de aproximativ doi inchi. Ele funcționează continuu și fără probleme cu 4.800 perechi de roți în formă de plug, cu spații egale între vagoane. Mai este interesant și faptul că sunt folosite trei linii feroviare în loc de patru, linia din stânga și cea din centru fiind folosite pentru urcare, iar cea din centru și din dreapta fiind folosite la coborâre, iar atunci când trenurile trec unul pe lângă altul, pe cablu, sunt folosite ambele seturi de linii.

care a fost inaugurat recent, la încheierea unei noi autostrăzi dintre Sao Paulo și Santos, cu autobuze care pleacă la interval de cincisprezece minute.

Nu este nici o îndoială că pentru Brazilia se întrevăd la orizont facilități de transport mai bune, noi autostrăzi moderne, linii aeriene mai mari. Își vor face loc autobuze confortabile și poduri noi. Nu va trece mult și își vor face apariția și acolo trenuri optimizate,

La fiecare loc de oprire se află mașini de tracțiune de 1000 cai putere, cu roți mari și frâne, cu care se intersectează cablurile de cinci ori. În caz de urgență aceste roți pot asigura cablul și pot opri trenul pe planul înclinat. Așadar, în afară de contra-echilibrul trenurilor și a protecției prin *loko-brake*, mai este adăugată o contragreutate, la fiecare nivel, de 7 tone, prin aceste frâne extraordinare de la sol.

Un aspect foarte interesant al acestei manevre ingineresti este că nu a fost făcută recent. De fapt, linia feroviară a fost construită prima dată în 1867, cu patru planuri înclinate, iar mai târziu, în anul 1900, a fost prevăzută cu cinci planuri înclinate. Totuși, este posibil ca acest mecanism să fie demolat în curând de transportul rapid cu autobuzul,

care circulă așa de silențios și rapid încât trebuie să te uiți pe geam când trece ceva, ca să-ți dai seama că este în mișcare. Dar până atunci călătorii din Brazilia pot să se bucure

în continuare de ale lor deschise *bondes*, de *jardineiras*-urile lor ce derapează, de ale lor Smooky Marys, și deși aici călătoria poate este mai înceată și cumva mai neplăcută decât în alte țări foarte favorizate, lucrul principal este că *poți* ajunge în Brazilia.

-Corespondentul *Treziți-vă!* Din Brazilia

FEMEI SILITOARE DIN BRAZILIA

De la corespondentul *Treziți-vă!* Din Brazilia

„Politica de bun vecin” ți-a atras atenția la oamenii vorbitori de limba latină din sud, iar muzica lor molipsitoare ți-a devenit bine-cunoscută. Cu toate acestea, cântecele și dansurile diferite din America de Sud își au originea în țări separate. De exemplu, samba, își are originea din Brazilia și a ocupat poziția favorizată ca aceea a singurului copil la părinți. Dar ce știm despre oameni? O să vă prezentăm aici pe femeile din „țara Sambei”, Brazilia.

Principala însușire a femeii braziliene este dispoziția ei minunată. Ea este iubitoare, amabilă, își venerază soțul, este îngrijorată de bunăstarea copiilor ei și are o empatie minunată pentru cei aflați în împrejurări mai puțin norocoase decât ea. Rareori trece pe lângă un cerșetor fără să-i dea un penny sau doi. Este mulțumită de viață, nu este pretențioasă, lacomă și nici invidioasă. Își apără cu gelozie ce-i aparține, mai ales soțul și copiii. Este casnică și foarte religioasă și își transformă căminul într-o capelă în miniatură, deși nu frecventează biserica așa de des. În fiecare cameră vei găsi o icoană, o cruce, sau o statueta a fecioarei. Își completează fiecare declarație sau promisiune cu cuvintele: „cum vrea Dumnezeu”.

Deoarece căminul este capela și castelul ei, face orice sacrificiu pentru acesta și chiar mai mult pentru familie. Se va priva doi, trei ani, trăind într-o cabană de piatră și lemn, pentru a economisi să cumpere materiale ca să-și facă o micuță casă din cărămidă tencuită și mai mulți ani ca să plătească pentru o curte împrejmuită și camere suplimentare, în același timp ocupându-se de spălat pentru a-și educa copiii.

Să ne imaginăm că ne uităm la Dona Maria cum își îndeplinește datoriile casnice și vedem cum se ocupă ea de casă, cu câștiguri mici. Acum are o casă micuță din cărămidă și tencuiată, cu acoperiș roșu de țiglă. După ce intrăm, observăm că în căsuță nu găsim prea multe, dar găsim toate necesitățile unui cămin și că este foarte curat. Mobila sculptată și foarte lăcuită și podeaua ceruită și strălucitoare îi dau o înfățișare mai degrabă serioasă, dar primitivă. Podeaua de piatră din bucătărie arată strălucitoare de la spălarea de dimineață.

Spălat și călcat

Astăzi, ca de obicei, Dona Maria se află în curtea din spate, la bazinul de spălat din ciment, frecând, pentru început, o mulțime de cearșafuri și alte haine de tot felul, ce trebuie spălate și călcate astăzi. Bazinul de ciment are pe o margine o deshizătură spre interior, care servește ca jgheab de frecat. Lângă mână se află o bucată de săpun galben, de spălat, de 250 grame. Când Dona Maria trăia la țară spăla pe malul râului, pe o scândură, săpunind hainele și bătându-le cu un băț pentru a scoate murdăria din ele. Ea agață hainele pe o sârmă scurtă, lângă gardul din apropiere, dar în cea mai mare parte pe iarbă și în locurile de ciment, înșorite, de lângă casă. Pentru a le înălbi pe cele pretențioase, le pune pe iarbă săpunite, apoi se întoarce din timp în timp și le stropește cu apă. Ea a învățat că soarele tropical lucrează mult mai bine decât înălbitorii chimici moderni. Atunci când va fi mulțumită de albețea lor, le va aduna, le va clăti și le va pune din nou la uscat.

Acum este timpul să se grăbească în casă și să înceapă să fiarbă niște fasole și orez. Ea pune boabele de fasole în curte, le întinde pe o pânză mare și adună pietricelele și boabele stricate. Întorcându-se în bucătărie, pune apă fierbinte peste ele și le pune la fiert, punând pe foc mai mult cărbune și suflând tare; mulțumită că a aprins focul, vântură orezul și îl pune pe plită. Întorcându-se în curte găsește hainele uscate frumos, așa că le strânge și le aranjează, apoi se întoarce din nou în casă pentru a prăji câteva felii de carne de vită, pe care a cumpărat-o în zori de

la măcelar. După ce face o salată de roșii cu ceapă, aseasonată cu sare, piper, oțet și ulei, este gata să întindă fața de masă, să pună farfuriile și tacâmurile și să pună mâncarea pe masă, deoarece familia ei va veni înfometată. Obiceiul în Brazilia este ca la micul dejun să se servească doar lapte fierbinte, cafea, pâine și unt.

După ce a luat sfârșit masa și a spălat vasele, gospodina este gata de călcat. Cu speranța că își va permite în curând un fier de călcat electric, Donna Maria încă folosește un micuț fier de călcat greu și urât, cu cărbuni, destul de des întrebuințat. Ea prinde cu cleștele câțiva cărbuni aprinși din sobă, umple fierul de călcat și mai pune câteva bucăți din sac. Lăsând micuțul fier de călcat să se încălzească, întinde o masă în curtea din spate și stropește cămășile. Întorcându-se după fier, trage cu ochiul la pâlnia neagră și îndoită din față, să vadă dacă sunt aprinși cărbunii înăuntru. Dacă nu sunt, deschide capacul și suflă cu putere înăuntru de două sau de trei ori; apoi îl testează, atingându-l cu degetul. Mulțumită, începe să calce. În câteva momente trebuie să se ocupe de fierul de călcat, aruncând cenușa strânsă sau adăugând mai mulți cărbuni, apoi calcă într-una, toată după-amiaza. După ce termină, aranjează hainele împăturite, le împachetează și face o legătură pe care o pune pe cap, unde se echilibrează perfect, în timp ce pornește pe stradă, la clientul căruia îi returnează lenjeria și își primește plata. Când se întoarce, trece pe la brutărie, ca să ia pâinea proaspătă și fierbinte ce este scoasă din cuptor la ora șase, în fiecare sear

Croitorese harnice

Anul trecut Donna Maria a frecventat unul din multele cursuri private, la seral, de croitorie. Acolo a învățat să facă mai întâi tipare, deoarece tiparul gata făcut este mai greu de găsit și costisitor și este de dorit. Fiecare femeie, ca și designer vestimentar, a învățat mai întâi să măsoare și să facă manechine din carton, care devin baza pentru toate stilurile ulterioare de rochii, făcute pentru o anumită persoană. În felul acesta, ea a făcut haine de școală pentru copii, lenjerie de corp și cămăși pentru soț și chiar o „rochie de zi”, pentru duminică, pentru sine. Acum a devenit pricepută și speră ca în curând să renunțe la spălat și să găsească câteva doamne înstărite pentru care să lucreze ultimele modele de haine.

Atunci și-ar permite o mașină de cusut cu talpă, în loc de modelul manual pe care îl folosește acum. Cu noua mașină ar putea lucra de două ori mai mult și apoi „dacă va vrea Dumnezeu” și-ar putea permite să plătească taxa ca cei doi copii mai mari să intre în ciclul secundar de școală, de patru ani, să cumpere cărțile și hainele necesare, să facă față costurilor de hrană și transport. Aceasta ar da posibilitatea ca tot salariul soțului să fie folosit pentru mâncare, pentru cumpărarea de materiale de construcții și pentru plata altor facturi.

Relaxare și plăceri nevinovate

Duminica este zi de relaxare și distracție. Donna Maria se grăbește la liturghia de dimineață, devreme, apoi se întoarce să cumpere carne din apropiere și să prepare masa pentru duminică. După ce a fost servită masa și au fost spălate farfuriile, se îmbracă în cele mai bune haine, își parfumează părul și este gata de plimbare. Aceasta este principala distracție în orașele mici. Alături de copii și de vecina cu ai ei copii, se plimbă pe străzi, văzând aceleași chipuri cunoscute, dar minunate. Poți să mai vezi copii înălțând zmee, sau o luptă de cocoși într-o curte interioară.

La ora trei după amiaza toată familia va merge la circ, acesta fiind un cort mare, unde se cântă și se dansează cântece din folclor și mai pot fi văzute alte ciudățenii. La cărucioarele împrăștiate prin față găsești popcorn și alune prăjite, făcute pe foc de cărbune, cu mult ulei, expuse în fața căruciorului. Mai multe femei care vând cafea proaspătă au cești și farfurii micuțe, pe măsuțe, acoperite cu fețe de masă albe, pe care se află vase cu cafea dulce și neagră, așezate pe spirtiere, ca să o păstreze fierbinte până la timpul când clienții vor veni grămadă. Fiecare ceașcă de cafea costă 1 cent și jumătate.

După ce plimbarea s-a terminat, familia se întoarce acasă pentru o masă bună, apoi se întoarce în parcul public, căci acolo va fi un concert susținut de corul bisericii și întotdeauna un bătrân va bucura grupuri mici cu melodiile preferate cântate la

acordeon, pentru puținii cenți pe care îi va primi ca donație.

tamburine, pentru dansul național, Samba. Mulțimea se adună să asculte și se alătură, pe măsură ce cântărețul îi aduce în cor. Acolo se așterne liniștea, pe măsură ce toate cuplurile așteaptă, privind spre marea clădire, rezervată pentru balul ce trebuie să înceapă curând.

Donna Maria se întoarce acasă seara, foarte obosită, dar mulțumită, căci distracția de azi i-a dat avânt, a făcut-o să uite pentru câteva ore de zilele din cursul săptămânii,

Apoi va urma ceva mai încântător, când își fac apariția patru băieți de culoare, cu tobe și

aparent fără mulțumiri, de corvoada plictisitoare din urmă și din viitor, pe măsură ce se străduiește să meargă mai departe și să încerce să ofere condiții mai bune pentru familia ei.

Vă puteți imagina plăcerea de a aduce un mesaj de mângâiere la o persoană smerită ca aceasta, care se află în căutarea unui viitor plin de speranță. Doar sub binecuvântările domniei Împărăției femeile din lume asemenea Donne Maria nu vor trudi în zadar.

Vor dispărea școlile publice?

Fiți atenți! Doctrina catolică oficială învață că toate școlile, publice și private, vor fi aduse sub controlul străin al Vaticanului. Legea Canon 1381 declară: „1. În toate școlile instruirea religioasă a tinerilor va fi supusă autorității și inspecției Bisericii Catolice. Extinzând această lege dogmatică, Papa Pius al XI-lea a spus, într-o enciclică: „Este necesar ca toți învățătorii, toate programele și manualele din fiecare ramură să fie reglementate de spiritul creștin (adică catolic), sub îndrumarea și supraveherea atente a Bisericii Catolice, ... și aceasta în orice treaptă a școlii, nu numai în școlile elementare, ci și în cele medii și în instituțiile superioare de învățământ”. Accentuând că scopul este de a duce școlile publice sub robia Romei, „Părintele” Iezuit Paul Blakely face referire la aceste legi papale, atunci când scrie, într-o revistă iezuită, *America*: „Din toată această reglementare este clară datoria fiecărui catolic. ... El nu poate găsi toleranță pentru opinii personale, nici în această țară, că educația aparține în principal puterii civile; că școlile aparțin Statului; că un sistem care exclude în mod deliberat instruirea religioasă de la orele de curs (așa cum o fac școlile publice) poate fi aprobat ca fiind potrivit, *chiar și pentru ne-catolici.*” Monsignor Fulton J. Sheen declară că un astfel de sistem „nu merită păstrat! Să dispară!”

Născuți cu o piele neagră și strălucitoare, tinerele exemplare ajung să aibă o blană de iarnă, de culoare gri închis, înainte să părăsească insula împreună cu mamele lor, pentru o călătorie pe timp de iarnă, spre sud. Se crede că aceștia călătoresc până când apele temperate părăsesc coasta de Sud a Californiei, înainte să se întoarcă. Cu toate acestea, masculii maturi, slabi și sfrijți, nu călătoresc așa departe, ci o lasă mai încet, dormind, mâncând și îngrășându-se, pregătindu-se pentru chinul din sezonul următor.

O poveste despre măcel și robie

La început, pielea de focă era considerată fără valoare, până când un ingenios blănar chinez a descoperit un mod secret de a îndepărta părul lung ce protejează blana fină, descoperire ce a însemnat moarte pentru foca cu blană. A început o nouă eră! Rusia a început să construiască un uriaș imperiu pentru foci în nord. Lacheii țarului i-au forțat cu cruzime pe nativii Aleutieni într-o formă de sclavie chinuitoare, ale căror detalii care-ți îngheață sângele în vine au fost îngropate cu mult timp în urmă în zăpada Articului.

Goana după foci a mers mai departe și alte națiuni și-au trimis pirații să jecmănească Emisfera Sudică. Așa îngrozitor a fost măcelul și așa dezgustătoare a fost pierderea că n-a durat mult și câteva exemplare de foci cu blană au fost exterminate. Prin anii 1840 au fost trimise pe piață 16.000.000 de blăni, număr ce servește ca indice pentru nenumăratele milioane ce

au fost ucise cu sălbăticie și a căror piele n-a fost folosită niciodată. Un singur exemplu de risipă a fost încărcătura cu 400.000 de blăni minunate, ce au putezit în drum spre Londra, din Australia, în anul 1821, și, ca urmare, au fost vândute ca îngrășământ.

Când Statele Unite au luat Alaska de la Rusia, în anul 1867, pentru 7.200.000 \$, insulele Pribilof au fost răscolite. În timpul acela se estima că populația focilor cu blană se ridica la 4.500.000 exemplare. Prin 1897 rămăseseră în grup doar 400.000, iar prețul unei blăni crescuse de la 2,50\$ la 30 \$. Aceasta s-a datorat în mare măsură practicii piraților și braconierilor de foci care ucideau femelele atunci când își hrăneau puii. Ororile acestei practici, cunoscute sub numele de *pelagic killing*, au fost văzute prin sutele de mii de pui morți, care au murit de foame pe plajă, deoarece mamele lor nu s-au mai întors niciodată să-i alăpteze.

În cele din urmă, după ani de crime inutile, s-au înființat controale și începând cu anul 1910, când dinastia focilor cu blană din Pribilof a ajuns la un număr de 130.000, s-au pus bazele unei comunități care acum numără 2.000.000 exemplare. S-au făcut îngrijiri să fie omorâte doar 50.000 sau 60.000 pe an, iar acestea se aleg doar din surplusul de „celibatari” de trei, patru ani, cu blană catifelată de culoare gri-argintiu. Această practică nu a făcut neprofitabilă afacerea cu foci, căci într-o perioadă de optsprezece ani, din 1910 până în 1928, guvernul a primit mai mult de 50.000.000 \$ de pe urma blăni de focă, un preț de șapte ori

mai mare decât prețul de achiziție al întregii Alaska.

Multe din focile de la circ și cele de la grădina zoologică sunt din speciile găsite de-a lungul Coastei Santa Barbara, California.

„Vânătorii de foci” le prind cu lasoul, așa cum prind cowboy-ii cu frânghia vițeii și le lasă oriunde în țară, pe o garanție în bani, dacă nu se află într-o stare bună. Aceste foci

particulare sunt mai inteligente decât alte specii, dar au și ele necazurile lor, căci sunt forțate să ducă o viață anormală, nu se reproduc niciodată în captivitate și nu primesc niciodată suficientă hrană. Regula pentru a le instrui este: „Ține-le înfometate!” Asemenea membrilor înfomețați ai societății umane, o focă pe jumătate înfometată va face orice fel de șmecherie de gimnastică, dacă la sfârșit primește un pește.

CUCERIREA ANTARCTICII

De când Columb a descoperit America lumea n-a văzut o așa goană nebună a națiunilor de a afirma pretenții de proprietar al unui continent nou și puțin cunoscut, așa cum se întâmplă astăzi. Numeroase țări – Britania, Statele Unite, Franța, Belgia, Germania, Norvegia, Suedia, Rusia, Japonia, Argentina, Chile, Noua Zeelandă și Australia – au trimis la capătul lumii peste 170 de misiuni; mii de oameni și-au riscat viața, (mulți și-au pierdut-o) luptându-se cu elemente care nu fac compromis; și au fost investiți milioane de dolari din visteria guvernului în lupta cu uriașul polar Antarctica. Timp de mai mulți ani expedițiile de la Polul Sud nu au fost

altceva decât o manifestare a curiozității omului și a dorinței lui de a explora necunoscutul, dar începând cu cel de-al Doilea Război Mondial, bomba atomică a stârnit un interes militar aprins în acest vast ținut înghețat. De aceea, acum are loc, ca niciodată înainte, cu un zel mortal, cucerirea ultimului continent al pământului.

Acest continent are o suprafață de cinci sau șase milioane de mile pătrate. Aceasta îl face cu o treime mai mare decât toată Europa sau aproape de două ori mărimea Statelor Unite. Dar în loc să fie un ținut cu văi fertile și păduri bogate, este teritoriul cu cea mai mare întindere de pustiu și lipsit de viață din lume. În Antarctica nu

există animale de uscat și plante cu flori și în afară de foarte puține păsări, insecte și licheni este complet nelocuit și lipsit de orice formă de viață.

Mândria și gloria Antarcticii este frigul și zăpada, ambele găsindu-se din abundență. Continentul este înconjurat de gheață, care, în unele locuri, are o grosime de 500 picioare. Terenul este foarte înalt, având o altitudine de 6000 picioare, care este dublul înălțimii oricărui alt continent. În vârful acestuia se află un veșnic morman de zăpadă, cel mai mare din lume. Lanțuri uriașe de munți, mai înalți decât Alpii, cu vârfuri de 20.000 picioare, traversează continentul în mai multe direcții. Pe ici, pe colo sunt vulcani activi. La Polul Sud se ajunge doar dacă escaladezi un platou de 10.000 picioare înălțime, acolo unde furtunile sunt cele mai rele din lume. Se spune că viteza vântului atinge 200 mile pe oră, iar frigul iernii ajunge la 90 grade sub zero pe scara Fahrenheit. În luna ianuarie și februarie este un „timp de vară”, când blocurile de gheață se topesc puțin și uriașele iceberghi de mărimea insulei Manhattan din New York se desprind, dar în prima parte a lui Aprilie iarna începe din nou și își întărește recea strânsoare a morții în jurul acestui continent neprimitor.

De ce, întrebi tu, ar fi așa nerăbdătoare o națiune să pună control pe aceste „bunuri înghețate” ca acestea? Un motiv întemeiat este pentru a studia condițiile meteo, căci se presupune că se pot face predicții pe termen lung cu privire la vremea din Emisfera Nordică,

studiind datele meteorologice ale Antarcticii. Un alt motiv este pentru a căuta petrol, pentru a obține control asupra industriei vânatului, pentru a căuta cărbune și minerale sunt alte motive. Industria vânatului este acum o afacere de 15.000.000 \$ anual, dar, mai exact, este vorba de industria pescuitului, care este guvernată de legi internaționale ale oceanelor. S-au găsit cărbune, cupru, mangan, staniu, molibden, dar din cauza amplasării lor acestea au puțină importanță astăzi și va dura o sută de ani să fie dezvoltate. Prin urmare, există un alt motiv pentru activitatea înverșunată din acest ținut glacial.

Numai să fi spus în șoaptă că în gheața Antarcticii este îngropat *uraniu* și pofta militariștilor avari devenea atât de aprinsă, încât ar fi dorit să înghită întreg continentul dintr-o dată, inclusiv icebergurile. Ah, uraniul, metalul de bază care face posibilă fisiunea atomică, care le dă posibilitatea oamenilor demonici să facă bombe atomice, care îi face capabili pe

diavoli să preia controlul lumii, ca să șteargă, într-o clipă, de pe fața pământului toate orașele care se împotrivesc domniei lor înrobitoare! Atunci, nu este de mirare că lumea întreagă tremură de teama unui alt război, că zvonul unor posibile urme de acest metal rar din Antarctica a pornit o goană internațională după uraniu, care a egalat goana după aur din California și Alaska. Guvernele interesate trimit mulți oameni de știință cu echipament tehnic complicat.

Operațiunea „Marea săritură”

Acesta a fost numele expediției Forțelor Navale ale S.U.A, care au mers în Antarctica acum un an, sub comanda amiralilor Byrd și Cruzen. Aceasta consta dintr-o flotă de douăsprezece vase, ce transportau mii de tone de echipament și utilități (factura plătind-o contribuabilii), majoritatea echipamentului fiind lăsat acolo pentru pinguini, ca o pierdere totală și extravagantă. De asemenea, acolo s-au deplasat 4000 de oameni de știință și tehnicieni. După ce au ajuns la Ross Shelf, întinderea solidă de gheață ce se întinde pe lângă Ross Sea, lungă de 400 mile și lată de 400 mile, și care se ridică din apă de la 50 la 200 picioare, și merge în jos pe o adâncime de zece, unsprezece ori cât ține apa, expediția Byrd a acostat acolo și și-a instalat cartierul general „Mica America”. De aici a început cea mai vastă explorare a continentului făcută vreodată.

Timp de două luni au fost fotografiate și cartografiate 1.700.000 mile pătrate de teritoriu, realizare ce a fost mai mare decât

tot ce s-a făcut în toate expedițiile anterioare la un loc. Și aceasta a fost o operațiune de cartografiere a uraniului, căci avioanele folosite să facă fotografiile din aer erau echipate cu detectoare de uraniu.

Din motive militare, oamenilor nu li s-a spus ce s-a aflat de pe urma detectoarelor de radiații de uraniu, ci s-a spus, în schimb, că „cea mai spectaculoasă descoperire” a întregii expediții a fost descoperirea lacurilor glaciare, fără gheață, de pe continentul de gheață. La acest anunț imaginația a luat-o razna, la ideea că poate existau „oaze” încălzite de energie vulcanică subterană. Cu toate acestea, luni de zile mai târziu, un scurt anunț din ziare a spus că „lacurile” fără gheață nu erau altceva decât vârtejuri de apă de mare, ce zăceau în bazine de stânci negre de lavă, ce păstrau căldura soarelui timp de mai multe luni de lumină continuă.

O altă „descoperire” făcută a fost că Antarctica este cel mai mare bloc de gheață din lume, unde ar putea fi depozitate rezerve de hrană din anii abundenți, pentru timp de război. Nu-i așa că este nostim cum acești indivizi, în timp de vorbesc de pace gândesc întotdeauna în termeni de război! Și pentru că se tem atât de mult de un alt război, se pregătesc cu ardoare pentru el. Byrd declara: „Siguranța Statelor Unite pentru următoarele sute de ani se găsește în regiunile polare”; iar comandantul asociat, Cruzen, consideră că Antarctica nu poate să nu fie amestecată în orice viitoare strategie militară. Dacă Germanii au reușit să pună un submarin în Antarctic în timpul recentului război,

gândesc ei, și ei pot face același lucru data viitoare.

Din aceste motive, Statele Unite continuă să meargă mai departe cu proiectele de studiu și cartografiere. O altă expediție sub comanda lui Ronne a rămas în iarna trecută a Antarcticii, într-un teritoriu neacoperit de expediția lui Byrd, de anul trecut. Minimizând semnificația militară, presa publică a explicat faptul că aceasta a fost prima expediție în Antarctica care s-a lăudat că a avut două femei la bord, soția lui Ronne și soția pilotului principal. Apoi, în noiembrie trecut, odată cu apropierea unei alte veri în sud, Statele Unite au trimis înapoi în Mica America 450 de indivizi și oameni de știință, pentru o altă misiune.

Și alte națiuni sunt cu ochii pe importanța militară a Antarcticii. Anul trecut rușii au trimis acolo o flotilă de zece vase de vânătoare, probabil să pescuiască puțin pe acolo. La mijlocul recentului război, Britania a văzut că mai devreme sau mai târziu va avea loc cucerirea Antarcticii, astfel, în anul 1943, a stabilit acolo, în liniște, așa-numitele „stații meteo”, pe o bază de „locație permanentă”, și încă funcționează acolo.

Deoarece Antarctica este o bază firească și logică de unde să fie lansat un atac asupra Americii de Sud, Africii de Sud, Australiei sau Noul Zeelande, aceste țări sunt îngrijorate de națiunile care și-au pus steagurile la Polul Sud. Australia susține că a cucerit 2.500.000 mile pătrate din continent. Franța revendică secțiunea de lângă

Madagascar. Steagul Norvegiei a fost primul care a fluturat la Polul Sud, în anul 1911. Chile revendică secțiunea cuprinsă între 53 grade W și 90 grade W longitudine. Argentina și Britania revendică aceeași secțiune, astfel că Argentina și Chile și-au împărțit revendicările. Fiecare țară are propriile motive pentru care revendică anumite secțiuni din acest ținut al icebergurilor, dar nici unul nu este mai fantastic decât cel înaintat de Chile. „Uitați-vă”, spun ei, „formațiunea geologică a munților Antarcticii, împreună cu depozitele lor de minerale, este asemănătoare cu cea din Anzi, deci aparțin lui Chile, deși sunt separate de multe sute de mile de ocean.” Printr-un astfel de „raționament” munții din Peru, aflați imediat la nord, țin tot de Chile, și pentru că Munții Stâncoși din America de Nord, fac parte din același lanț de munți, și ei aparțin vastului Chile (dar îngust la minte)!

Este evident că chiar dacă națiunile puse pe ceartă ale acestei vechi lumi satanice vor cuceri complet acest vast continent de la capătul lumii ele vor continua să aibă neînțelegeri cu privire la acesta. Cu toate acestea, oamenii temători de Dumnezeu din toate națiunile, care se ridică deasupra acestei zarve obișnuite, produse de zgomotul sabiei scoase, îl văd pe Proprietarul de drept al pământului, Iehova Dumnezeu, îndreptându-se maiestuos spre scopul Său de a zdrobi rebelele națiuni prezente și de a stabili în locul lor gloriul Său Guvern teocratic, ce va păstra pacea pe tot pământul, pentru toată eternitatea.

„Al DOMNULUI este pământul și tot ce este pe el; lumea și cei ce o locuiesc. El va stăpâni de la o mare la alta și de la râu până la marginile pământului” – Psalmii 24:1, 72:8.

Isus respinge „treimea”

Clerul religios al Creștinătății, gruparea trinitariană a acesteia, învață că Isus Cristos a fost propriul său tată. Da, așa este, și nu există nici o îndoială referitor la aceasta, indiferent cât de imposibil ar părea. Chiar imposibilitatea irațională a ceea ce învață ei arată că nu spun adevărul.

Adevărata relație între Atotputernicul Dumnezeu și Isus Cristos este cea de Tată și Fiul, cu tot ceea ce implică și exclude aceasta. Isus Cristos a recunoscut întotdeauna calitatea sa de fiu al lui Dumnezeu. El a spus: „Căci Tatăl își iubește Fiul și îi arată toate lucrurile pe care le face”. (Ioan 5:20) Termenul „tată” implică poziția de dătător de viață pentru fiu; iar viața, existența, începutul este ceea ce Dumnezeu Tatăl i-a dat Fiului Său, Domnul nostru Isus Cristos. Propriile cuvinte ale lui Isus Cristos demonstrează lucrul acesta, arătând, astfel, că el nu afirmă că este propriul lui tată, că nu a fost una în substanță cu Tatăl său și co-etern cu Tatăl său, așa cum susțin trinitarienii. Despre acest punct, Isus a zis: „Pentru că așa cum Tatăl are viață în Sine, așa

a făcut ca și Fiul să aibă viață în sine; și i-a dat autoritate să judece, pentru că este Fiul omului”. Din aceste cuvinte ale lui Isus, de la Ioan 5:26,27, să decidă oamenii dacă Isus a spus sau nu aici adevărul; și dacă a spus adevărul, atunci să tragă concluzia că cei din clerul care învață doctrina treimii sunt martori mincinoși și de fapt sunt anticriști.

Isus a vorbit în repetate rânduri despre sine ca despre Fiul lui Dumnezeu și pentru că „fiu” înseamnă cel care primește viață de la un părinte, aceasta arată că el nu a fost propriul lui tată și nici n-a susținut că a fost astfel. El a spus: „Lucrați nu pentru hrana care piere, ci pentru hrana care rămâne pentru viață veșnică și pe care v-o va da Fiul omului, căci pe el și-a pus Tatăl aprobarea”. De aceea, Isus nu cerea omului orb să creadă într-o „treime”, când l-a întrebat: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” (Ioan 6:27, 9:35). Din nou, Isus a mărturisit că a primit viață, ca fiu, de la un Tată ceresc, atunci când Lazăr, prietenul lui, s-a îmbolnăvit, iar Isus a primit vești despre acest fapt. Atunci el a zis. „Această boală nu este spre moarte, ci spre

gloria lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie glorificat prin ea". El s-a rugat înaintea martorilor propriului Dătător de viață și a zis: „Tată, îți mulțumesc că m-ai ascultat! Este adevărat, știam că întodeauna mă ascuți, dar vorbesc datorită mulțimii care stă împrejur, ca să creadă că Tu m-ai trimis”.(Ioan 11:4,41,42) Dacă clerul trinitarian are dreptate în învățăturile lor teologice, atunci, aici, când Isus folosește termenul „tată”, practica un subterfugiu. Dar, ca și denunțator al ipocriziei, el era prea sincer și corect să practice un subterfugiu și aici se ruga lui Dumnezeu, ca Tatăl și Dătătorul lui de viață, în realitate.

Când și-a instruit discipolii referitor la privilegiul de a se ruga Tatălui ca și lui, Isus nu a spus: că ei „ar trebui să se roage lui, ca fiind egal și consubstanțial cu Tatăl”, ci le-a întors atenția de la sine și i-a învățat să spună: „Voi așa să vă rugați: Tatăl nostru care este în ceruri, să fie sfințit numele Tău!” (Matei 6:9) Distingându-se ca Fiul, separat de Tatăl, Isus a mai spus: „Orice veți cere în numele meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie glorificat prin Fiul” (Ioan 14:13)

Isus s-a adresat Tatălui său ceresc și a vorbit despre El în același mod în care noi, ca și copii ai lui Dumnezeu, vorbim despre El, ca Dătător de viață, ceea ce este un tată. Iehova Dumnezeu este marele Dătător de viață pentru toți pe care i-a creat să se bucure de viață inteligentă. El i-a dat viață lui Isus, singurul Său Fiul născut, iar termenul „născut” înseamnă cel a cărui existență a fost începută prin intermediul unui părinte. Dumnezeu l-a trimis pe acest Fiul pe pământ,

pentru a pune baza pentru împăcarea oamenilor credincioși cu Sine, ca El să poată da viață oamenilor ascultători, prin acest Fiul. Omul folosește hrană materială pentru a-și întreține corpul. Isus s-a asemănat pe sine cu pâinea, prin aceasta: credința în el, în sângele lui vărsat și în lucrarea pe care Tatăl l-a trimis să le facă îi aduce pe cei credincioși acolo unde pot primi hrană pentru viață veșnică. De aceea, referitor la dăruirea vieții, Isus a spus: „Așa cum Tatăl, care trăiește, m-a trimis, iar eu trăiesc datorită Tatălui, așa și cine se hrănește din mine va trăi datorită mie” (Ioan 6:57) Dependența lui Isus de Dumnezeu pentru viață, așa cum noi suntem dependenți de Isus pentru viață, demonstrează că Isus nu este propriul lui Tată și că nu a susținut „treimea”.

În ultima sa perioadă de instruire pentru discipolii săi Isus i-a învățat despre calea care duce la viață. Pentru ca cineva să aibă viață veșnică trebuie să intre într-o relație armonioasă cu Dumnezeu, marele Tată de la care vine toată viața, pentru întreaga creație. Așa că Isus a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine”. (Ioan 14:6) Pentru că nimeni nu poate să ajungă la originalul Dătător de viață decât prin Isus, Fiul Său, atunci a spus Isus că el era calea și viața. Dacă el era în același timp „Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul”, același în substanță și inseparabil, atunci Isus nu ar fi spus că pentru a ajunge la Tatăl credinciosul trebuie să ajungă prin Isus. Astfel, Isus a respins „treimea”.

El și-a învățat discipolii că avea să plece, că se va întoarce și-i va primi la sine după ce va întemeia Împărăția, pentru care ei se rugau. Discipolii au întrebat când se va întâmpla aceasta și cum vor putea ști când va ajunge această lume la sfârșitul final, pentru a face loc domniei Împărăției. Isus a răspuns: „Iar ziua și ora aceea nimeni nu le știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl”. (Matei 24:36) Înseamnă aceasta că nici Isus nu știa? Da, căci la Marcu 13:32 se spune că Isus a zis: „Iar ziua sau ora aceea nimeni nu le știe, nici îngerii din cer, nici Fiul, ci numai Tatăl”. Dacă atunci când a spus aceste cuvinte Isus era egal în putere și una în substanță cu Dumnezeu Tatăl, așa cum afirmă clerul religios, atunci ar fi știut când va izbucni războiul final universal. El a respins din nou „treimea”.

Citatele de mai sus despre declarațiile lui Isus sunt mijloace simple prin care se testează veridicitatea doctrinei inexplicabile și confuze a „treimii”, dar sunt, în același timp, acuzații puternice pentru a distruge doctrina păgână a „treimii”. Simplele cuvinte ale lui Isus trebuie luate așa cum sunt și ele arată clar deosebirea dintre Dumnezeu Tatăl și Isus, Fiul lui Dumnezeu. Ele dovedesc faptul că Isus n-a vorbit niciodată din punctul de vedere al unei așa numite „treimi”. Ultima lui declarație făcută unuia dintre apostolii lui de pe pământ, a fost: „Iată ce spune cel ce este Amin, martorul credincios și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu”. (Apocalipsa 3:14) El a fost prima dintre creaturile lui Dumnezeu și „singurul Fiu născut”. În felul acesta, el a respins pentru

ultima dată „treimea” și a glorificat calitatea de Tată a lui Dumnezeu, Creatorul

Pentru a întări pe cineva să nu cadă înapoi pe căile acestei lumi vechi, condamnate și pentru a-l păstra în „serviciul rațional” al lui Dumnezeu, apostolul Pavel, care s-a luptat din greu și-a îndemnat tovarășii: „Nu vă mai conformați acestei lumi, ci transformați-vă prin înnoirea minții voastre, ca să puteți constata voi înșivă care este voința cea bună, plăcută și perfectă a lui Dumnezeu. Nu fiți delăsători în activitatea voastră. Fiți înflăcărați de spirit! Serviți-l pe Domnul; bucurați-vă în speranță; răbdați în necazuri. Perseverati în rugăciune!” (Romani 12.1,2,11,12) Mentea consacrată este reînnoită și adusă în armonie cu noua lume a dreptății doar prin studierea și punerea în practică a Cuvântului lui Dumnezeu.

Aceasta, la rândul ei, *schimbă dispoziția* sau starea minții, dispoziție ce nu trebuie să fie căldică, nepăsătoare și adormită., ci tot timpul să fie înclinată, cu entuziasm și din toată inima, spre împlinirea jurământului față de Dumnezeu. Doar în acest mod cineva poate servi pe Domnitorul Universal cu un spirit înflăcărat. Bucuria în speranță ce ne este pusă înaintea ajută, de asemenea, la transformarea minții și a impulsurilor ei. Și, în afară de toate acestea, ar trebui să existe mereu o înclinație spre rugăciune, să perseverăm în rugăciune și imediat ce urgența apare să ne adresăm lui Dumnezeu prin rugăciune.

Apostolul avertizează împotriva distragerilor minții din partea celor care

doresc cu adevărat să ofere deplina măsură a serviciului lor împărăției lui Dumnezeu. Arătând care este starea mai bună în această privință, apostolul se referă la cel care se păstrează curat față de sarcini pământești și spune: „Femeia necăsătorită se îngrijorează de lucrurile Dumnului, ca să fie sfântă și cu corpul și cu spiritul. Însă femeia căsătorită se îngrijorează de lucrurile lumii, cum să-i placă soțului ei.” (1Corinteni 7:34) În timp ce el însuși făcea lucrare misionară de pionierat în interesele Împărăției, din țară în țară, apostolul Pavel a făcut așa fără să fie distras de chestiuni familiale, neexercitându-și „dreptul de a lua o soră ca soție, cum fac ceilalți apostoli”. (1Corinteni 9:5)

Referitor la starea minții cu care el a făcut această lucrare de predicare a Evangheliei Împărăției, Pavel le-a scris creștinilor tovarăși din Roma: „Căci Dumnezeu, pe care îl servesc cu spiritul meu în evanghelia Fiului Său, îmi este martor că vă amintesc mereu în rugăciunile mele.” (Romani 1:9) El a dorit ca Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos, să aprobe și să fie favorabil sau grațios față de spiritul prin care creștinii tovarăși se închinau și îl serveau pe Dumnezeu; el s-a rugat în acest scop. Celor din Galatia, Pavel le-a scris aceste cuvinte de încheiere: „Fraților, grația (favoarea) Domnului nostru Isus Cristos să fie cu spiritul vostru.” (Galateni

6:18) Lui Timotei, asociatul său devotat în serviciu, i-a scris: „Domnul Isus Cristos să fie cu spiritul tău! Harul fie cu tine!” (2 Timotei 4:22) El și-a încheiat epistola către un alt colaborator, Filimon, prin cuvintele: „Harul Domnului nostru Isus Cristos să fie cu spiritul vostru! Amin!” (Filimon 25).

În epistola sa către creștinii din Tesalonic, în care el îndreaptă atenția spre credințioasa și serioasa stare a minții, cu care acel corp creștin făcea serviciu și se închina lui Dumnezeu, el a scris această rugăciune:

„Mă rog la Dumnezeu ca întreg spiritul vostru, sufletul și trupul să fie păstrate fără vină până la venirea Domnului nostru, Isus Cristos.” (1Tesaloniceni 5:23) Rugându-se în acest mod remarcabil pentru tesaloniceni, Pavel se ruga, în realitate, pentru toată biserica, ca să fie păstrată până la sfârșitul lumii, timp în care Isus Cristos va veni în Împărăția sa.

Din toate cele de mai sus este evident că atât individualii cât și adunările creștine trebuie să fie foarte atenți la dispoziția lor mentală sau la spirit, în aceste zile din urmă, de încercări și probe severe, și că este necesară rugăciunea la Dumnezeu pentru ajutor și sprijin, pentru a trece cu succes prin aceste timpuri de încercări.

Vin ploile peste Guatemala

De la corespondentul *Treziți-vă!* Din Guatemala

În fiecare an, în această țară, anotimpul ploios începe în luna aprilie și durează până în septembrie și octombrie, când este atins un record de ploi continue. Nu este nimic neobișnuit cu aceasta. Se întâmplă în fiecare an și oamenii o așteaptă. Dar anul trecut a plouat așa cum n-a mai plouat de mult, cele mai rele ploi torențiale de ani, ceea ce a produs pagube uriașe de viață și proprietăți.

Temporales, așa cum sunt numite ploile acestea continue, au început în ultima parte a lunii septembrie, când, timp de cinci zile și cinci nopți, ploile torențiale au transformat orașul San Jose de pe coasta Pacificului într-un lac; au fost inundate multe poduri importante; au produs alunecări de teren ce au blocat autostrăzi și au făcut să crească cotele râurilor de pe coastă și să inunde mari suprafețe. Aceasta a însemnat o lovitură serioasă pentru țară, dar, ca preludiv pentru ce urma să se întâmple, a fost nesemnificativ prin comparație. Toate rugăciunile oferite de indieni dumnezeilor lor din vechime, Mayan, toate rugăciunile catolicilor la colecția lor de sfinți n-au reținut și n-au împiedicat noile ploi care au lovit țara din 11 până în 15 octombrie, într-un potop îngrozitor.

Micile cursuri de apă au fost transformate în râuri violente. Dealurile și costișele s-au ruinat, distrugând drumurile de munte. Milioane de tone de alunecări de teren au îngropat numeroase case din văi. Prin chei și canioane au trecut torente

înverșunate, ducând cu ele stânci și copaci, de parcă acestea nu erau nimic altceva decât coji de nuci. În furia lor de a ajunge în Atlantic și Pacific râurile învolburate și-au schimbat cursul, tăind marginile munților și distrugând mari secțiuni de șosele. Cimitirele au fost devastate, lăsând expuse în mod hidos coșciuge și cadavre. Râul Samala a smuls copaci uriași din locul lor, vechi de secole, și i-a aruncat în aval de parcă erau bețe de chibrituri; totuși, nu erau bețe de chibrituri, ci semănau cu niște săgeți aruncate din arcul unui uriaș, ca niște ghiule în mâinile unui monstru uriaș distrugeau totul în cale. Vântul cu viteza unui uragan a azvârlit un om în râul învolburat Nebaj Quiche, ca și când ar fi fost o frunză într- adiere de toamnă.

Oamenii săraci au fost loviți cel mai rău. Colibele și barăcile lor șubrede de câmpici, tablă, carton și lemn nu mai erau potrivite pentru furtună. Sub ploaia torențială continuă, locuințele de câmpici s-au topit precum cuburile de zahăr în apă caldă. Atunci când temeliala unei case aflată mai sus a fost surpată și s-a prăbușit peste altele aflate mai jos, au fost omorâți oameni, înainte ca ei să poată scăpa. Este greu de imaginat și de-a dreptul imposibil să descrii suferința și necazul ce s-au abătut asupra oamenilor săraci, care au fost destul de norocoși să scape cu viață. Cu casele distruse, cu casele pritenilor și ale rudelor luate de ape, cu puținele bunuri pierdute, s-au găsit sub cerul liber, la mila elementelor neîndurătoare. O

stare jalnică, într-adevăr! Și ce privește patetică după aceea! Când i-au căutat pe cei dragi, le-au găsit corpurile mutilate, uneori dezbrăcați, pe jumătate îngropați în noroi și ruine.

Mai îngrozitoare decât orice răsturnare politică, mai costisitoare decât orice revoluție, pierderile și pagubele au făcut acest dezastru cel mai rău care a lovit Guatemala. Numărarea morților continuă, cu estimările de rigoare, fiind undeva între 500 și 1000 persoane. Pierderea proprietăților și distrugerea recoltelor ajunge la multe milioane de dolari. Cel puțin 55.000 de familii au rămas fără adăpost. Mii de acri de porumb, orez, fasole, trestie de zahăr, cafea, susan, banane și alte producții au fost pierduți complet. Multe animale s-au înecat, toate acestea însemnând o mare criză de alimente pentru lunile ce vor urma.

Suprafețe întinse de terenuri fertile, care nu mai sunt potrivite pentru agricultură, sunt îngropate sub trei picioare de nisip. The United Fruit Company apreciază o pierdere de 60% din producția de banane. Și cafeaua a avut mult de suferit. Un calcul la rece arată că doar pierderea în agricultură se ridică la 8.000.000 \$, ceea ce înseamnă că 20.000 de oameni au fost lăsați inactivi, fără mijloace de existență. În ce privește banii, marii păgubiți sunt marile corporații și proprietarii de terenuri, totuși țăranii săraci sunt cei care trebuie victimizați cu adevărat. Poate că tot ce au avut a fost un lot cu porumb, o vacă, un porc sau niște pui, dar când le-au pierdut pe

acestea, au pierdut tot ce aveau. Ce nenorocire!

Au fost grav afectate mijloacele de comunicare, sub toate formele. Șoselele, podurile și liniile telefonice au fost distruse. Aeroporturile au fost inundate. Mii de mile de șosele au nevoie de reparații, iar în unele locuri trebuie tăiate prin munți noi șosele. Pagubele în ce privește transportul pe calea ferată se ridică la peste 2.000.000\$, pe șosele la peste 3.000.000 \$. Au fost serios afectate centrale electrice puternice, precum uriașa centrală electrică din Santa Maria, Quetzaltenango, care furnizează electricitate pentru 42 de orașe. Acum ea este folosită la capacitate mai mică și vor trebui multe luni să-și reia serviciul complet.

Au venit în ajutor avioane pline cu alimente și medicamente din Statele Unite, Mexic, Cuba și Honduras. S-au strând voluntari cu miile pentru a reconstrui și repara căile de comunicare. Și martorii credincioși ai lui Iehova au venit în ajutor, pentru a da asigurarea și dovada că Satan Diavolul, și nu Iehova Dumnezeu, este cel responsabil pentru aceste nenorocire ce zdrobesc inima. Ce mângâiere pentru acești oameni descurajați să afle că în curând glorioasa împărăție a lui Dumnezeu va transforma acest glob jefuit într-un paradis al perfecțiunii unde nu va avea loc nici un rău și nici o pagubă, și unde cei smeriți se vor bucura de abundență încântătoare de pace veșnică!

PĂSTRAȚI LANȚUL INTACT

Ce însemnătate bogată este cuprinsă în aceste puține cuvinte! În felul acesta Isus, cel mai mare profet al lumii, a îndepărtat întrebările neîntemeiate despre autenticitatea Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia, și și-a pus ștampila aprobării pe aceasta. Făcând astfel el a mai arătat că Biblia are aprobarea lui Dumnezeu, căci cuvintele lui Isus nu erau ale lui, ci ale Tatălui său, care l-a trimis. (Ioan 7:16) Prin urmare, Biblia este o călăuză sigură și demnă de încredere pentru toți care vor umbla pe cărările dreptății, pentru a câștiga aprobarea Creatorului. Ai o Biblie pentru studiu zilnic? Dacă nu ai, atunci de ce nu comanzi astăzi una? Ediția Turnului de Veghere a *Versiunii Regele Iacob* este disponibilă acum doar la preț de 1 \$.

Nume

Orașul.....

Strada.....

Țara.....

Discuția despre pace de la Lake a avut succes

În sesiunea ce s-a încheiat în 10/12 U.N a devotat mult timp pentru a argumenta două planuri de pace contradictorii. Primul, susținut de Rusia, cerea un pact de neagresiune între marile Cinci Puteri. Al doilea, o rezoluție americană, sponsorizat de asemenea de Britania, insista că tot ce trebuie făcut este ca toate puterile din Națiunile Unite să adere la principiile statutului Națiunilor Unite. Această rezoluție din „Vest” a fost adoptată printr-un vot de 53-5. S-a opus doar blocul sovietic, în timp ce Yugoslavia s-a abținut. Rezoluția cerea membrilor să susțină „drepturile omului”; să se abțină de la amenințare sau folosirea forței, de la realizarea de fapte ce au ca scop subminarea libertății, independenței sau integrității unui stat, de la stârnirea de

orice stat.

Papa, U.N. versus Ierusalim

Comitetul politic al U.N., care acționează, fără îndoială, la insistența Vaticanului, a votat în prima decadă a lunii decembrie (35-13) pentru a face Ierusalimul și împrejurimile acestuia, inclusiv Bethleemul, un loc internațional. Consiliul Epitropiei ar administra afacerile orașului internațional. Statele Unite și Britania s-au numărat printre cei care s-au împotrivit planului și au existat unsprezece state care s-au abținut de la vot. Reprezentanții Americii Latine, puternici din punct de vedere numeric, au avut multe de făcut cu înclinarea balanței în favoarea Romei. Adunarea generală a adoptat (12/0) o rezoluție (38-14), reafirmându-și decizia luată cu doi ani în urmă, că Ierusalimul trebuie

conflcte interne și de la subminarea voinței poporului în

administrat de Cosiliul Epitropiei U.N. Israelul și Iordania au spus că nu vor susține internaționalizarea, iar evreii au luat imediat măsuri, mutând guvernul Israelului de la Tel-Aviv la Ierusalim. Comitetul administrativ și bugetar a donat 8.000.000\$ pentru a continua planul de internaționalizare. La Vatican a fost multă bucurie.

Investigarea coloniilor

Nici Britania, nici Franța și nici chiar Belgia nu vor fi de acord să aibă reprezentanți ai Națiunilor Unite roind în jurul coloniilor lor, așa cum s-a făcut în coloniile olandeze. Bineînțeles că pentru coloniile olandeze a fost minunat, dar nu și pentru ei. Ei au spus clar Națiunilor Unite, în prima decadă a lui decembrie, că vor interzice lucrul acesta U.N. Aceasta s-a întâmplat în ciuda faptului că adunarea a votat în unanimitate în favoarea acestei investigații și a continuat cu aranjamentele de a pune în vigoare zece rezoluții, ce susțineau o supraveghere permanentă din partea U.N asupra celor

200.000.000 oameni din lume.

Constituția din Indonezia

O Constituție ce aduce în existență o națiune nouă de 77.000.000 oameni a fost semnată (12/14) la Ratavia, Yava, de delegați ai șaisprezece state și teritorii indoneziene, din fostele Indii de Est Olandeze. Statutul avea să intre în vigoare înainte de sfârșitul anului.

China este deja comunistă în totalitate

În timp ce Li Tsu Jeng, președintele în funcțiune al Chinei naționaliste, se afla în drum spre Statele Unite, pentru îngrijiri medicale, în prima parte a lunii decembrie, guvernul comunist a trimis un avertisment Statelor Unite, împotriva oferirii de azil liderilor fugari naționaliști. Deși comunicatul a fost trimis direct Franței și altor țări care se învecinează la graniță cu China, au fost trimise exemplare și altor guverne cu reprezentanți în China ocupată de comuniști. Avertismentul a fost aproape o amenințare, în care se

spunea că „orice țară care oferă azil forțelor armate reacționare Kuomintang trebuie să poarte responsabilitatea pentru toate consecințele următoare”. Chiang Kai Shek a spus că lupta pe teritoriul Chinei va continua, dar el însuși a fugit în Taipei, Formosa, împreună cu guvernul său (12/8) Aceasta a făcut din Taipei „a cincia capitală” a Chinei naționaliste. A fost bine pentru Chiang că s-a mutat atunci când a făcut-o, căci guvernatorul Yunnan, care a dat înapoi acea provincie comuniștilor, intenționa să-l predea și pe Chiang. În apropiere de Indo-China a avut loc o acțiune împotriva trupelor interne ale lui Chiang care fugeau de comuniști.

La mijlocul lui decembrie guvernatorul provinciei Sikang a urmat exemplul guvernatorului Yunnan, predând regiunea comuniștilor, împreună cu doi generali Szechwan. În timp ce unele forțe naționaliste încă rezistau, China devenise în întregime comunistă.

U.S. recunoaște conducerea din Panama

Statele Unite și-au reînnoit relațiile diplomatice cu guvernul din Panama (12/14), dar secretarul de stat a spus că aceasta nu demonstra aprobarea modului în care regimul (cel al Arieniilor pro-naziști) venise la putere. U. S. recunoștea doar că acum acesta era la guvernare și era acceptat în general de popor.

Alegeri în Australia

După o guvernare neîntreruptă de opt ani, guvernul laburist din Australia a fost dat jos (12/10) la alegeri. Regimul socialist a căzut înaintea unei coaliții între liberali și partidele țărănești, considerate conservatoare. Acestea au câștigat o mică majoritate din cele cinci milioane de votanți din Australia. Liderul coaliției australiene este Robert Gordon Menzies. El a făcut campanie pentru a scoate în afara legii partidul comunist și pentru a purifica guvernul de comuniști. El a mai fost prim-ministru înainte, în trei ani 1931-1941. Victoria conservatorilor din Australia

este considerată un eveniment de importanță mondială, mai ales că a fost urmată imediat de o victorie similară în Noua Zeelandă. În Britania au fost încurajați conservatorii Anthony Eden și Winston Churchill, sperând la rezultate asemănătoare în alegerile din Britania.

Kostov nu recunoaște vina

Comuniștilor, care nu pot suporta nici o opoziție, se pare că le lipsește curajul convingerilor, atunci când sunt puși la încercare. În procesele comuniștilor, victimele sunt gata să mărturisească tot ce se așteaptă de la ei. Excepțiile sunt neobișnuite. Așa a fost cazul fostului premier adjunct al Bulgariei, Traicho Kostov. Această victimă „irațională” a tacticilor comuniste de purificare a refuzat să adere la o mărturisire standard, insistând să declare faptele așa cum le știa. Adus de două ori să „mărturisească exact”, Kostov a insistat să tăgăduiască faptul că spionase pentru Yugoslavia, Britania sau Statele Unite. Prin urmare, a fost acuzat de

mai multă violență decât în mod obișnuit, chiar de propria lui apărare. Cei zece inculpați împreună cu el, care și-au mărturisit vina în mod ascultător, au primit sentință pe viață, dar Kostov a primit pedeapsa cu moartea.

Proces la Sarajevo

Zece emigranți ruși, acuzați de Yugoslavia de colaborare pe timp de război cu Germania și după război de spionaj pentru Rusia, au fost condamnați (12/9) la Sarajevo, la muncă silnică, de la trei la douăzeci de ani. Un al unsprezecelea membru al grupului, un preot rus ortodox, a scăpat de condamnare, deoarece s-a sinucis, spânzurându-se în celulă.

„Protestul” episcopilor din Cehoslovacia

Episcopii R. C. din Cehoslovacia au pornit un „protest” mărturie (12/4), prin care se împotriveau legilor de control al bisericii date de guvernul comunist. Episcopii au amenințat în secret cu revoltă, dar până acum clerul a fost destul de servil guvernului și mai

degrabă au trăgănat lucrurile decât să protesteze. Parlamentul a declarat acum o lege ce declară ilegale căsătoriile în biserică, dacă nu sunt precedate de ceremonii civile.

Vishinsky îl vizitează pe Pleck

Președintele Pleck din Germania de Est a avut o vizită (12/14) din partea ministrului de externe al Rusiei, Andrei Y. Vishinsky, care se întorcea la Moscova, de la participarea la U.N. Ideea vizitei era să sprijine regimul ce se clătina, răsturnat cumva, după ce premierul Grotewohl a încercat să se sinucidă. Acel demnitar a fost muștrat aspru de ambasadorul sovietic Pushkin.

Școli catolice în Britania

A început o luptă între biserica R.C și guvernul britanic, referitor la măsura de ajutor ce trebuie oferită școlilor catolice. Un purtător de cuvânt al Ministerului Educației a spus că romano-catolicii încearcă să capteze bogăția publică într-un mod care „furnizează statului toți banii, în timp ce catolicii dețin

tot controlul”. Pentru a păstra școlile catolice la standardele guvernului va fi nevoie de aproximativ 28.000.000 \$. Episcopii R.C spun că vor fi necesari 168.000.000 \$ și astfel vor ca guvernul să preia școlile și să numească un comitet de conducere, supus aprobării R.C.

Învățători naziști restabiliți

În prima parte a lunii decembrie s-a raportat că din cei 12.000 de învățători demși în Bavaria, din cauza afilierii la Nazism, 11.000 au fost primiți înapoi. Bavaria este extrem de catolică. Renazificarea face progresul egal în universități. Renazificarea merge înainte și prin alte mijloace. New York *Times* spunea: „Dacă acel element se întoarce ... am pierdut războiul”.

Adenauer vorbește prea mult

Deși Comisia Supremă a Aliților a făcut clar (credeau ei) faptul că dorea să pună capăt oricărei discuții despre reînarmarea Germaniei, sau participarea Germaniei într-o armată europeană, dr. Adenauer, cancelarul

Germaniei de Vest, a cerut (12/9) ca forța de muncă germană să fie inclusă într-o forță europeană extraordinară împotriva Rusiei. Aliții din Vest, spunea el, trebuie să aleagă între a se teme de Rusia și a se teme de participarea Germaniei într-o armată de apărare din Occident.

Pactul dintre Vatican și Spania

Potrivit unei telegrame din 5 decembrie, Spania se pregătește să încerce negocierea unui nou concordat cu Vaticanul. Ultimul concordat al Spaniei cu Vaticanul a fost semnat în anul 1851. De la Războiul Civil, regimul lui Franco, puternic R.C., n-a mai avut un concordat cu papa, dar a existat o înțelegere completă.

Armata franceză se clatină

Înlocuindu-l pe generalul Georges Revers, maiorul general Clement Blanc a fost promovat ca locotenent general și șef al armatei de către cabinetul francez (12/7), printr-o demitere a

comandantului suprem al armatei franceze.

Muntele Etna erupe din nou

Aruncând lavă, curgând pe patru noi brațe, aprinzând pantele muntelui Etna din Sicilia, în prima parte a lunii decembrie, cel mai mare și cel mai recunoscut vulcan din Europa a provocat mari pagube la fermele și casele din apropiere. Oamenii din orașe aflate la distanță au purtat umbrele pentru a se proteja de cenușa ce cădea. Eruperea a fost însoțită de cutremure și zgomote mari, care au încetat în câteva zile.

Escroci politici în Statele Unite

Conspirația din timpul războiului și condamnările pentru mită ale foștilor reprezentanți, Andrew Jackson May, Murray și Henry Garsson, fabricanți de arme, au intrat în vigoare la 1 decembrie, prin Curtea Federală de District din Washington, după ce au fost refuzate două apeluri la Curtea Supremă. Pe 9 decembrie, J. Parnell Thomas, reprezentant din New Jersey,

a fost condamnat de la 6 la 18 luni închisoare și o amendă de 10.000 \$ pentru fraudarea guvernului, ascunzând statele de plată și primind bani. Thomas a contuiat să-și ia salariu până la 2 ianuarie și astfel să încaseze alți 1000 \$ de la guvernul pe care l-a fraudat, nefăcând nimic în schimb pentru a-i câștiga. Atât el cât și A.J. May vor primi pensii de aproximativ 300 \$ pe lună, la timpul potrivit. Statele Unite se poartă blând cu escrocii politici.

Secrete atomice și „spioni”

O nouă investigație de spionaj a instigat Statele Unite, în prima decadă a lunii decembrie, și a implicat bomba atomică. Acuzațiile au venit din partea lui C. Racey Jordan, care a fost maior în armată în al doilea Război Mondial și expeditor de schimburi la Great Falls, Montana, pe ruta aeriană de livrări spre Rusia. Acestea au fost publicate de Fulton Lewis Jr., un comentator. S-au făcut acuzații că regretatul Harry L. Hopkins, apropiat al președintelui Roosevelt „a dat Rusiei bomba atomică pe

tavă”. În unele valize din avioanele ce treceau prin Great Falls, mr. Jordan a găsit una ce conținea cantități de documente „oficiale” ale guvernului Statelor Unite. El a mai spus că s-au făcut expedieri de uraniu pentru Rusia și că echipamentul radar (un secret militar) a fost obținut de la sovietici. Investigațiile aveau ca scop să arate că Rusia n-a primit prea mult și pe la mijlocul lui decembrie știrea se estompa încetul cu încetul. Dar a existat o anumită cerere pentru continuarea investigațiilor.

Ajutor pentru educație din partea Statelor Unite

În timpul actualului an școlar guvernul federal al Statelor Unite va aloca la 200 colegii mai mult de 100.000.000 \$ pentru cercetare, iar industria particulară va contribui cu alți 25.000.000 \$. Aceasta este o creștere estimată de 500% pentru fondurile alocate în anii de dinainte de război. Cea mai mare parte a ajutorului federal merge către universitățile mai mari și instituțiile tehnologice recunoscute și vin în principal

de la Departamentele Apărării și Agriculturii, a Comisiei de Energie Atomică și a Agenției Federale de Securitate.

Prevenirea revoltelor

Uniunea Americană a Libertăților Civile, care face o cercetare în amestecul din Peekskill cu libertatea de adunare și de exprimare, a recomandat următoarele: „Să nu fie restricționat dreptul de adunare pașnică, iar locurile unde au loc adunările să fie alese fără permisiune specială; să fie ținute la distanță demonstrațiile împotriva adunărilor, dacă există motive de temeri de tulburări; să fie asigurată protecția adecvată a poliției, dacă este necesar, la locul ales și în împrejurimi; ca persoanele care comit acte de violență să fie arestate imediat, dar să nu fie întrerupte acele adunări, iar vorbitorii să nu fie arestați dacă nu îndeamnă pe cineva să comită acte ilegale.

Procesul lui Hiss

În primul proces de sperjur al lui Albert Hiss, fost funcționar în Departamentul de Stat al

Statelor Unite, și în primele două săptămâni ale celui de-al doilea proces, aflat în derulare în luna decembrie, el a avut un principal acuzator, pe Whittaker Chambers. Chambers l-a acuzat pe Hiss de spionaj pentru comuniști în anii 1930. Hiss a fost inculpat doar pentru sperjur, deoarece a respins unele din acuzațiile lui Chambers, dar acuzațiile majore n-au fost sprijinite. În decembrie acuzațiile lui Chambers au fost (12/9) sprijinite pentru prima dată de un alt martor, Mr. Hede Massing, un fost comunist muncitor ca și Chambers. De asemenea, au început să fie strânse dovezi împotriva lui Hiss.

Furtuni în Statele Unite

Vremea violentă din decembrie, cu viscole și tornade, a adus moartea a 38 de persoane în Missouri și Arkansas, dar n-a lovit nici unul din marile orașe ale teritoriului.

Planul bun de sănătate al lui Ewing

Oscar E. Ewing, administratorul federal al securității din Statele Unite a declarat (12/9) că critica programului de asigurare de sănătate din U.S. a încercat în cea mai mare parte „să înșele poporul american” cu privire la realitățile din serviciul Național de Sănătate din Britania. Spunea el, „Ceea ce am văzut în Anglia îmi confirmă deplina convingere că propunerea de asigurare națională de sănătate va fi bună pentru America”. În Washington A.M.A a fost acuzat că plănuia să oblige medicii să nu mai sprijine

Record de fumat în Statele Unite

Potrivit Departamentului Agriculturii, americanii, bărbați și femei, fumează mai mult decât dublu față de numărul de țigări folosite înainte de ultimul război, adică 358 bilioane în 1949. Asta înseamnă 3.400 țigări pentru fiecare adult, bărbat și femeie, dar media pentru fumători este cu mult mai mare, din păcate.

„Vindecarea la rece” nu este sigură

Noile pilule de vindecare la rece, despre care se presupune că fac minuni, ar trebui să fie primite cu rețineri, potrivit A.M.A. Medicamentele cu antihistamine sunt încă testate, deși au fost puse pe piață două branduri de medicamente ce le conțin, de Federal Food and Drugs Administration și sunt disponibile în farmacii fără prescripție medicală

Este practic sau nerealist punctul tău de vedere?

Îți imaginezi un viitor strălucit pentru această lume? Te aștepti ca cei din lume care fac planuri să aibă succes în încercările lor de a înlătura norii întunecați care tulbură orizontul, pentru a stabili o lume a păcii și a unității? Dacă așa stau lucrurile, atunci speranța ta este nerealistă, bazată pe promisiuni ale oamenilor, care se schimbă mereu, sau este întemeiată pe Cuvântul sigur, infailibil al lui Dumnezeu? Este important să fi sigur, căci Cuvântul lui Dumnezeu avertizează: „Unde nu există viziune, poporul pierе”. (Prov. 29:18). Albastrul cer imaginat pe care-l promit oamenii, independent de scopul lui Dumnezeu, va fi întunecat de furtuna Armagedonului. Cuvântul lui Dumnezeu îndreaptă atenția spre singura speranță practică pentru viitor.

De valoare inestimabilă pentru voi, în a vă privi speranța de viitor dintr-un punct de vedere practic, este *Turnul de veghere*. Acesta se ocupă de profeția Biblică, prin care Dumnezeu prezice viitorul. Studiați-l împreună cu Biblia! Apoi, fără să vă fie teamă, neorbiți de promisiuni strălucitoare care nu pot fi realizate, vă veți găsi în poziția de a vă conduce pașii spre bunăstare veșnică.

Un abonament pe un an la *Turnul de veghere* poate fi obținut doar cu un dolar. Cei care fac abonamente până la 1 mai, 1950, vor primi, gratis, opt broșuri pe teme scripturale.

Trimit un dolar pentru un abonament pe un an la revista bilunară *Turnul de veghere*. Îți voi trimite prin poștă până la 1 mai 1950, cu înțelegerea că voi primi gratis opt broșuri scripturale.

Nume

Oraș.....

Stradă

Țară.